

Adventes Vēstis

2015. gada augusts, #8 (234)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
ATŠKIRĪBAS
BĒRNU
AUDZINĀŠANĀ

VESELĪBAS
SEMINĀRI
JŪRKALNĒ UN
BALDONĒ

PROJEKTS
“RUNĀJOŠAIS
MĀLS” CĒSĪS

PAR INOVATĪ-
VO EVAŅĢELI-
ZĀCIJAS KON-
FERENCI
“SEED” BALTIJĀ

CEĻA MEKLĒ-
TĀJU NOMET-
NES IESPAIDI

Latvijas ziņas	4
Tēma	6
Jauniešiem	10
Misija	14
Veselība	16
Notikums	19
Vārds mācītājam	20
Bērniem	22

Mīlie lasītāji!

Cik jauki, ka beidzot sākusies vasara un varam baudīt jauko laiku! Kaut arī šogad mēs maz esam lutināti ar siltu laiku, tomēr pasākumu vasarā ir bijis gana daudz, un tie ir bagātinājuši mūsu draudzes dzīvi. Žurnālā ir vairāki atskati par draudžu dzīves notikumiem, piemēram, par jūnijā notikušajiem bērnu un pusaudžu festivāliem, kā arī par nesen notikušo Ceļa meklētāju nometni.

Šajā numurā ir izvēlēta tēma par to, kā audzinām savus bērnus un vai ir jābūt kādām atšķirīgām pieejām zēnu un meiteņu audzināšanā, lai zēni izaugtu, piemēram, par uzticamām ģimenes galvām, bet meitenes par kārtīgām nama saimniecēm. Šis temats gan ir sākots no vairāku cilvēku viedokļiem un dalīšanos pieredzē, kā tas ir audzināt meitas vai otrādi, audzināt dēlus, varbūt pietrūkst tādas kopīgas līnijas un redzējuma par šiem jautājumiem. Bet lai tas rosina Jūs pašus domāt, meklēt un atrast. Manas pašas personiskais viedoklis, ka ir jāņem vērā zēnu un meiteņu smadzeņu atšķirības, un, ja šīs īpatnības ņemtu vērā, tad arī mūsu audzināšanas un pedagoģiskie rezultāti būtu augstāki. Novēlu visiem bagātas svētības, audzinot savus bērnus!

*Mārīte Lipska,
Bērnu un Sieviešu kalpošanas nodaļu vadītāja*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Kristus skolā

Ar sen gaidīto un mums dāsni dāvāto siltuma vilni vasara nenovēršami tuvojas savai izskaņai. Pavisam drīz dažādās mācību iestādēs sāksies jaunais darba cēliens, ar jaunām izvēlēm, jauniem izaicinājumiem. Un tā vien šķiet, ka arī mācību procesos neiesaistītie sajūt tādu pašu izaicinājumu nospraust jaunus mērķus, apgūt jaunas iemaņas un uzzināt kaut ko vairāk par zināmo, un, protams, atklāt kaut ko pavisam jaunu un vēl nezināmu. Esmu pārliecināts, ka ar citām, pavisam jaunām un mums nepazīstamām iespējām šie procesi noteikti turpināsies visā mūžībā. Visefektīvākais mācīšanās veids cilvēka uztverei ir tas, kuru lietoja Jēzus: praktiski piemēri, personīgs paraugs un līdzdarbošanās.

Kristus mācīja savus mācekļus un visus ieinteresētos klausītājus, atklādams viņiem Dieva Valstības noslēpumus līdzībās no dabas norisēm un ikdienas dzīves situācijām. Tomēr šķiet, ka uz cilvēkiem vislielāko iespaidu atstāja paša Kristus dzīve un kalpošana, kas bija pilnīgā saskaņā ar to, ko Viņš mācīja.

Kristus grēka nesamaitātā daba bija noslēpumains brīnums un neatminama mīkla. Cilvēku tūkstoši ar neatslābstošu interesi klausījās Viņa sludinātajā žēlastības Evaņģēlijā un izmantoja katru iespēju sastapties ar Viņu un mācīties. Veids, kādā Jēzus sarunājās ar cilvēkiem, Viņa mīlestības, labestības un iecietības pilnā attieksme pievilka cilvēkus spēcīgāk par jebkuru magnētu. Viņa pazemība, vienkāršība, lēnprātība un tajā pašā laikā cēlums, dižciltība un dievišķā gudrība bija brīnumainā veidā apvienotas vienā cilvēcīgā būtnē.

Tas šķiet neticami un pilnīgi neiespējami, ka viņus personīgi mācīja tas pats Dievs, kurš sarunājās ar Ādamu, Ievu, Noa un Ābrahamu! Tas pats Dievs, kurš radīja cilvēkus, zemi, sauli, planētas, galaktikas un visu Universu! Bet man vēl fantastiskāks šķiet fakts, ka Kristus mācekļiem izteikto aicinājumu šodien attiecina uz ikvienu savu sekotāju, bet vēl plašākā nozīmē uz visu cilvēci. Dieva Vārds ar Svētā Gara starpniecību aicina mūs mācīties no tā paša Skolotāja, kurš mācīja apustuļus un cilvēku tūkstošus pirms divdesmit gadsimtiem. Mēs tiekam aicināti turpināt mācības vislabākajā mācību iestādē, pie vislabākā Skolotāja.

“Uzņemieties manu jūgu un mācieties no manis, jo es esmu lēnprātīgs un sirdī pazemīgs, tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm; jo mans jūgs ir tīkams un mana nasta viegla.” (Mateja 11:29-30)

Atvadīdamies no mācekļiem, Kristus nodrošināja īpašu mācību procesu un pats nozīmēja savā vietā Skolotāju.

“Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs Manā Vārdā, Tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko Es jums esmu sacījis.” (Mateja 11:26)

Tāds ir Dieva plāns – lai mēs ikviens ar prieku mācītos Kristus skolā un Svētā Gara vadībā pieaugtu garīgi, un apgūtu visu nepieciešamo kalpošanai cilvēkiem un dzīvei Dieva valstībā.

“Lai kļūtu par skolnieku Kristus skolā, bieži vien ir jāatsakās no visām līdzšinējām zināšanām un sagatavotības. Mums jāamācās būt stipriem Dievā. Mums jāizstrādā domāšanas ieradumi, kas darīs mūs spējīgus pretoties kārdināšanām. Mums jāamācās raudzīties uz augšu un izprast, kāda ir saistība ikdienas dzīvei ar Dieva Vārda pamatlukumiem, kas ir tik augsti kā Debesis un ietver sevī visu mūžību.” („Debesu vietās”, 119)

Novēlu mums visiem svētīgu Jauno mācību gadu Kristus skolā!

Gaidāmie pasākumi

22. augusts

R. Blaumaņa muzejā "Braki" garīguma diena pl. 15:00. Mācītāja V. Zilgalvja uzruna.

10.-13. septembris

Baltijas adventistu sieviešu konference "Celies un spīdi!" Saulkrastos, viesu namā "Minhauzena Unda".

11. septembris

Veselības izstāde Saulkrastos Saules laukumā no pl. 15:00 līdz 18:00.

12. septembris

Labdarības koncerts, kurā piedalīsies jauniešu koris "Gaismas ceļā". Saulkrastos, viesu namā "Minhauzena Unda" pl. 17:00. Ar ziedojumiem paredzēts atbalstīt veselības problēmās nonākušu Saulkrastu iedzīvotāju.

25.-27. septembris

Baltijas Ūnijas Inovatīvā evaņģelizācijas konference SEEDS, Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

Sludinājumi

• Līdz ar jaunu mācību gadu Tiešsaistes Bībeles studijas piedāvā jaunu studiju kursu "Apokalipse". Atklāsmes grāmatai piemīt noslēpumaina aura, jo tā ir piesātināta ar tēliem un simboliem, kuru nozīme sākotnēji šķiet grūti atšifrējama. Tomēr kopumā tā ir atvērta un saprotama grāmata, ja vien veltām laiku tās "noslēpumu" atklāšanai.

Pretstatā biedējošajiem priekšstatiem, kādi par Apokalipsi valda mūsdienu cilvēkos, Atklāsmes grāmatas centrālā vēsts ir ļoti gaiša un cerīga: mūžsenā cīņa starp labo un ļauno drīz beigsies ar labā uzvaru. Tiešsaistes studiju kurss "Apokalipse" vieglāk būs uztverams cilvēkiem ar Bībeles priekšzināšanām. Piesakieties dalībai "Apokalipsē" jau no 1. septembra – www.bibelesstudijas.lv.

• Bauskas adventistu draudze dievnama 2. stāvā piedāvā plašu, labiekārtotu apdzīvojamo platību ģimenei skaistā vietā, ir dārzs. Tuvākas ziņas pa telefonu 26340454 – Nalda vai 29839741 – Ludmila.

Draudzes ekskursija uz Klaipēdu

Šajā gadā nolēmām, ka ir atkal pienācis laiks kopīgai ekskursijai. 2.augustā devāmies uz Klaipēdu un tās apkārtni.

Jāsaka, ka, jau plānojot šo ekskursiju, redzēju, kā Dievs brīnišķīgi visu pakārto, un ticēju, ka arī ekskursija būs izdevusies. Mūsu draudzīte nav liela, tāpēc aicinājām pievienoties savus draugus, kaimiņus, radniekus. Atsaucība bija liela, ka bija pat jānomaina autobuss uz vairāk sēdvietām nekā iepriekš bija plānots. No 45 līdzbraucējiem 15 cilvēki bija mūsu draugi. Lietuvā mums pievienojās viens brālis no Lietuvas, kas atvēlēja šo dienu mums, lai varētu palīdzēt visur veiksmīgi nokļūt un ko vairāk pastāstīt.

Mūsu kopīgais brauciens sākās pl.6:00 no rīta. Ceļš bija tāls, bet laiks pagāja samērā raiti, un drīz jau bijām klāt Klaipēdā, kur mūsu pirmais mērķis bija redzēt izrādi Delfinārijā. Pirms nokļuvām Delfinārijā, piedzīvojām arī kādu kuriozu. Mēs veiksmīgi bijām paspējuši uz prāmi, kas pieved tieši pie Delfinārijas, pagāja dažas minūtes, bija jākāpj nost no prāmja. Redzēju, cik veiksmīgi visi nokāpj, un sāku organizēt visus uz kopbildi. Sacīju, ka tūlīt atnāks mans vīrs un uztaisīs kopbildi. Kamēr es visu organizēju, izrādās, mans vīrs ar meitu un mammu nepaspēja nokāpt no prāmja, un tagad fotogrāfs (mans vīrs) no prāmja mums visiem māj atvadu sveicienu. Es pat nepaspēju īsti apjukt, un tūlīt jau uzradās cits fotogrāfs, kurš visus nofotografēja. Labi, ka mums bija rezervē vēl laiks, un mans vīrs, meita un mamma tomēr paspēja laikā ierasties uz izrādi Delfinārijā.

Delfinārijā visi piedzīvojām brīnišķīgas emocijas, ko sniedza delfīni un viņu treneri. Pēc tam kopīgi devāmies pastaigā uz tālāko prāmja piestātni, apskatot dabu, zvejnieku mājiņas un kuģus. Pēc atgriešanās pilsētā izgājām nelielā ekskursijā par Klaipēdas vecpilsētu un tad devāmies uz tirdzniecības centru "Akropole", kur baudījām pusdienas un nopirkām kādu kārumu. Bet tālāk mūsu ceļš veda uz Mini ZOO, kas ir dažus kilometrus no Klaipēdas. Tas ir neparasts ZOO, jo daži dzīvnieki staigā brīvā valā, tos var noglaudīt, ar tiem var tuvu nofotografēties. Īpaši tuvu var aplūkot tīģerus, lauvas, leopardu, pumu.

Laiks paskrēja, bet vēl mājupceļā mums bija plānots iebraukt pie Robertas (mūsu lietuviešu drauga, kas mūs pavadīja ceļojumā). Tā kā diena bija karsta, tad ciemošanās pie Robertas bija īsts atvaidzējums pirms mājupceļa. Tur bija patīkama lauku atmosfēra, kur varējām baudīt atpūtu un sadraudzību. Vislielākais baudījums, man šķiet, bija bērniem, jo pie Robertas ir iekārtota vieta, kur notiek vasarā vairākas nometnes, līdz ar to pie viņa bērniem bija plašas iespējas: uzspēlēt basketbolu, galda tenisu, izšūpoties, izlēkāties pa batutu, kā arī izmēģināt īpašas Tarzāntrases. Jāsaka, ka pat pieaugušajiem, kur nu vēl bērniem, gribējās, kaut vēl varētu ilgāk palikt... bet diemžēl bija jādodas mājupceļā. Tā, kopīgi vienojoties dziesmas un lūgšanā, atvadījāmies no jaukajiem saimniekiem un ar patīkam atmiņām devāmies mājās.

Mārīte Lipska, Rīgas 3. draudze

Ulvis Skadiņš
Jelgavas draudzē

DIEVA DARBI JELGAVĀ

Vēlos turpināt padalīties ar dažiem Dieva darbiem Jelgavā.

Jelgavas draudzē visi zina Intu. Ļoti pozitīva, mīla, humora pilna māsa. Viņa ļoti centās un jo projām cenšas „evanģelizēt” saviem kaimiņiem, draugiem un paziņām, runājot, dodot grāmatas un audio ierakstus. Rezultāts? Gadi gājuši, pienācis vecums, bet gandrīz visi kaimiņi, draugi un paziņas jau atdusas smiltājā, tā arī evanģēlija vēsti nepieņēmuši. Vismaz ne atklāti.

Tomēr ikviens mūsu draudzē ir aculiecinieks tam, kā Dievs caur viņu darbojas. Viņa sēž joprojām tajā pašā solā, kurā sēdēja pirms 17 gadiem, kad es sāku apmeklēt dievkalpojumus Jelgavā. Atšķirība ir tikai tā, ka tagad viņas sola rindā sēž arī viņas meita, divas mazmeitas ar saviem vīriem un divi mazmazbērniņi. Ne vienmēr pilnā sastāvā, bet tomēr mums visi šie cilvēki ir ļoti dārgi un vērtīgi. Tiem viņa nav „evanģelizējusi”, bet vienmēr ir par viņiem lūgusi.

Izrādās, ka Dievs ir brīnumaini darbojies arī pie viņas rakstura. Inta un viņas meita stāsta, ka viņa kādreiz esot bijusi tāda, kas uzspiež savu viedokli un nepieklāpīgi cīnās par to kā par nemaldīgu patiesību. Es tam neticu.

Dzidras pievienošanās draudzei nenotika ātri vai ar lielu entuziasmu un deģsmi. Sākumā viņa dievkalpojumā drīzāk domāja par dārzu nevis par Jēzu Kristu. Līdzīgi pēc kristībām viņa nebija tā, kas

rāvās darboties evanģelizācijas darbā. Sākumā piedalījās ielūgumu izdalīšanā un aicināja cilvēkus piedalīties Viktora Geides vadītā evanģelizācijas seminārā. Vēlāk izmēģināja iet pa dzīvokļiem, piedāvājot kristīgu literatūru. Viņa devās uz netālu esošu dzīvokļu māju. Nospiežot zvana pogu, aiz durvīm atskanēja daudz sunīšu riešana. Durvis laimīgi neatvērās. Bet Dzidra saprata, ka šis darbs nav viņai piemērots. Viņai ir bail no suniem. Aizgājusi mājās, nolikusi grāmatu portfeli, ar asarām acīs lūdza Dievu. „Varbūt pamēģini vēl” – bija pamudinājums, ko viņa sajuta kā atbildi.

Pagājuši jau 17 gadi, kad Dzidra darbojas kā vienīgais pilnas slodzes literatūras evanģēlists Jelgavā. Redz kā sanāk. Bijusi pārdevēja dzērienu veikālā, ar vāju sirdi un bailēm no suniem. Tomēr Dievs viņu izmantoja kā veiksmīgu kolportieri, lai izplatītu literatūru ne tikai Jelgavā, bet sūtot viņu pa pilsētām un ciemiem visā Latvijā. Jelgavas draudzē Dievs ir ievēdis vairākus cilvēkus tieši caur šo sievieti.

Tagad vairākus gadus Dzidra veselības dēļ nenodarbojas ar intensīvu literatūras izplatīšanu. Tomēr viņai plauktā stāv vairāki piezīmju bločiņi ar kontaktiem. Ir cilvēki, ar kuriem viņa regulāri sazvanās, sarunājas un arī pārdod jaunākās grāmatas.

Šajā darbā īpašais esot bijis tas, ka Dzidra bija varējusi piedzīvot reālu Dieva spēku. Ne tikai ticēt teorētiski, bet arī piedzīvot praktiski.

Auklīte. Mīl bērnus, un bērni viņai pieķeras. Tāda bija Tomanīte Jelgavas draudzē. Tiesa, viņa ir mirusi. Tomēr vēlos dažus vārdus par viņu uzrakstīt. Viņa auklēja meitiņu kādā jelgavnieku ģimenē. Šī meitiņa labi sapratās ar Tomanīti. Viņa labprāt klausījās par Dievu. Kādu rītu pie brokastu galda trīsgadīgā meitiņa pamācīja vecākus, ka pirms ēšanas ir jāpasakās Dievam. Viņas vārdi bija: „Svētī Kungs, ko Tu esi devis. Esi mūsu viesis, sargs un aizstāvis.” Šajā brīdī mātes sirdī kaut kas notika. Jau no sākuma Tomanīte aicināja vecākus, īpaši māti, uzticēt savas problēmas Dievam. Kad bija sarežģījumi ģimenē, viņa aicināja: „Vajag nākt pie Dieva. Viņš visu sakārtos.” Auklīte aicināja māti uz svētku dievkalpojumiem. Kad meitiņa auklītei bēdīgi teikusi, ka tētis ar mammu nebūšot Debesu valstībā, tad Tomanīte atbildējusi, ka vajag lūgt Dievu. Tā viņas abas lūdza par viņas vecākiem. Ja mātei pajautātu šodien, kā viņa vērtēja sava bērna auklīti, tad viņa godīgi atzītu, ka dažkārt viņa krita uz nerviem. „Kā tikai kādu reizi neierados uz baznīcu, tā viņa tūlīn bija klāt.” Tomēr tagad Dzidra, bijusi pārdevēja dzērienu veikālā, viņai ir ļoti pateicīga par viņas neatlaidību un uzskata Tomanīti par vienu no nozīmīgākajiem cilvēkiem savā dzīvē.

Dievs lieto dažādus cilvēkus. Dažkārt arī tādus, kas savā deģsmē par Dievu aizmirst ievērot zināmas attiecību robežas. Tā mēs, jelgavnieki, tikām pie savas literatūras evanģēlistes.

Apkopoja:
Tatjana Tomšone

ROZĀ UN ZILS

Ar šādām krāsām mums parasti asociējas meitenes un zēni. Mēs jau no dzimšanas sagaidām no viņiem attiecīgu uzvedību, izpausmes. Piemēram, meitenes ir runīgākas, attīstās ātrāk, aug straujāk, mācās vieglāk. Puiši ir kustīgāki, drosmīgāki, mazāk runā, biežāk ar fiziskiem paņēmieniem risina konfliktus utt. Vai tas tā ir? Vai viņi tādi piedzimst? Vai mēs, vecāki, viņus tādus izaudzinām? Cik daudz audzināšanu ietekmē apkārtējā vide?

Man kā 3 dēlu mammai (dēliem ir 11, 9 un 6 gadi) audzināšanas jautājumi ir aktuāli. Es bieži domāju par to, vai es visu daru pareizi, vai esmu laba mamma. Nepārtraukti meklēju balansu starp to, lai iemācītu viņiem kārtību, pieklājību, draudzīgumu utt., un nesabojātu ar savu „bubināšanu” tās labās un uzticības pilnās attiecības, kādas mums ir. Pavisam drīz maniem bērniem nāks pusaudžu gadi, un tad attiecības būs citādas, jo viņi paši mainīsies. Bet, lasot par šiem jautājumiem un apmeklējot kursus vecākiem, es saprotu, ka tomēr vispirms visās lietās jāprasa Dieva vadība un gudrība, jāuzticas savai mammas sirdij, kurā brīdī un ko teikt un darīt.

Laikā, kad Rietumu pasaulē aktuāls ir jautājums dzimumu līdztiesību, draudzēs vērojamas diskusijas par to, kāda ir Dieva griba šajā jautājumā. Vai meitenes un puikas ir jāaudzina atšķirīgi? Vai dzimumu līdztiesība ir Dieva griba vai tomēr nē? Vai Dievs vēlas, lai visi vīrieši būtu vīrišķīgi un sievietes sievišķīgas? Ko mēs vispār saprotam ar šiem vārdiem?

Šoreiz lūdzām dalīties pieredzē vecākus. Kā viņi audzina savus bērnus un kā risina dzimuma identitātes jautājumus. Paldies Dainim, Gunāram, Valdai, manai draudzenei Ingai un arī Aidim par atsaucību, daloties savās pārdomās.

Inga Gūtmane,
2 bērnu (puika un meite-
ne) mamma

Abi kopā

Kad uzzini, ka esi stāvoklī, tad tu vienkārši gaidi savu bērniņu un jūties laimīga par to, ka kāds ir izvēlējies Tevi par savu mammu, un ir vienalga, vai šis cilvēciņš, kurš kā brīnums sāk attīstīties mātes ķermenī, ir puika vai meitene, un tā arī viņu izjūti, kā savu bērnu, savu turpinājumu.

Pēc katra bērna piedzimšanas atšķirības ka viņi ir dažādu dzimumu pārstāvji, sākotnēji izjutu tikai caur 3 lietām: uzrunas, jo man bērnus patīk uzrunāt: “dēliņ, meitiņ”, ikdienas higiēnas aprūpē, kas nedaudz atšķiras zēniem un meitenēm; un apģērbā. Manas meitas kā bēbītes garderobē jau sākotnēji bija arī kleitas un sarafāni, un, protams, arī visdažādākie matu aksesuāri – sprādzītes, lentītes utt., kas nebija un nekad nebūs dēla garderobē. Tātad bērnu dzimumatšķirības ir klātesošas no bērna piedzimšanas brīža.

Audzinot dēlu un audzinot meitu, es absolūti neiespringstu uz to, lai viņi būtu īsts puika un īsta meitene. Un kas vispār ir īsts puika un īsta meitene? Vai sabiedrībā izveidotais un cilvēku atzītais īsta zēna un meitenes paraugs, vai arī kvalitāšu kopums, ko katrs zēns vai meitene individuāli kā atskaītes punktu priekš sevis uzmodeļēs? Un šīs “īsta zēna vai meitenes” kvalitātes viņi visticamāk izvēlēsies paši, balstoties uz ģimenes attiecībās piedzīvotā – gan, kā tētis ar mammu izturas viens pret otru, gan pret saviem bērniem. Tādēļ svarīgāk ir – vai mamma tēti uzskata par pietiekoši vīrišķīgu un atbalsta viņu, un vai tētis uzskata mammu par pietiekami sievišķīgu un ļauj viņai tādaī būt? Un bērni jau to visu jūt. Tādēļ man brīžiem grūtāk ir nevis audzināt bērnus, bet straujajā ikdienā atcerēties, ka mēs ar vīru esam ne tikai mamma un tētis, bet vispirms jau vīrietis un sieviete, un ka šīs attiecības kopt ir ļoti svarīgi.

Protams, ka man arī par savu bērnu puiciskumu un meitenīgumu, pamatojoties uz ikdienas situācijām, ir izveidojies noteikts viedoklis, un priecājos, ka mana meita pārsvarā izpaužas ļoti sievišķīgi, un dēls, tā kā no zēna

mēs sagaidītu. Dēls ir veiksmīgi sevi identificējis ar vīrišķo dzimumu un izvēlējies līdzināties savam tētim, un meita skaidri apzinās sevi kā meiteni un, atšķirībā no dēla, viņai ir vajadzība to izrunāt arī vārdos; viņa saka, ka kādreiz izaugs kā mamma.

Attiecībā uz dēlu un meitu es neuzdrošinātos apgalvot, ka abu pasaulēs, t.i., saskarsmē ar viņiem, jūtos pilnīgi vienādi, un man jāatzīst, lai arī abus mīlu vienlīdz stipri un ar abiem jūtos emocionāli tuva, tomēr viņus izjūtu dažādi – ar dēlu, kopā darbojoties, vairāk īstenoju viņa ierosinājumus un pie reizes cenšos uzzināt kaut ko vairāk par viņa interesēm, lietu uztveri, brīžam neizprotu viņa puiciskās rotaļas ar tēti, kas ir cīkstēšanās, bet saprotu, ka tādas ir noteikti nepieciešamas. Savukārt ar meitu es esmu pasaulē, kuru jau pazīstu, kurā man ir interesanti un patīkami atkal paciešoties, jo pati kādreiz biju maza meitene, un jūtos pārliecinātāka par lietām, kuras meitai sagādās prieku un baudu – mūsu meiteņu sarunas, piemēram par matu sakārtojumiem, kas dēlam ir mazsvarīgi.

Tieši meita reizēm mēdz teikt, ka mēs, meitenes..., bet jūs, puīši..., to attiecinot uz kaut kādu kopā darīšanu vai nedarīšanu, bet tas nenozīmē, ka mums, meitenēm un puīšiem kopā, nebūtu interesanti. Ir tikai situācijas, kad puīši iesit sienā naglu, bet meitenes to drīkst nedarīt, vai arī meitenes saver krelles, bet to savukārt drīkst nedarīt puīši, bet ja kāds no bērniem vēlas neierasto nodarbi pamēģināt, tad vienmēr to ļaujam un pat veicinām, jo svarīgi ir izveidot pašam savu viedokli. Ir arī noteikti tādi brīži, kad dēlu redzu spēlējamies kopā ar māsu ar viņas lellēm, un otrādi, kad meita pieņem brāļa piedāvājumu un spēlējas ar mašīnām, un saprotu, ka tā viņiem ir unikāla iespēja izmēģināt un saprast, kas tieši viņus interesē, lai veidotu savu dzimumidentitāti.

Tā noteikti ir priekšrocība, ka dēls un meita aug kopā, jo viņi būs iepazinuši meiteņu un zēnu kopējo un atšķirīgo, gan fizioloģiski, gan uztveres, interešu ziņā, un maniem bērniem, kādreiz pieaugot un veidojot savas attiecības ar pretējo dzimumu, bagāžā jau būs uzkrātas daudzas atbildes par to, kas kopīgs un atšķirīgs abu dzimumu cilvēkiem, kā arī pieredze par iespēju veiksmīgi dzīvot kopā. Kā arī viņiem dzīves gaitā blakus vienmēr būs tuvs cilvēks (brālis vai māsa), kuram par

šīm atšķirībām varēs pajautāt, ja tāda vajadzība radīsies.

Dainis Rudzītis,
2 bērnu tētis

Atšķirīgais kopīgajā

Mums ir priekštiesība dzīvot interesantā laikā. Daudzas lietas, vērtības un izpratne par notiekošo mūsu, Rietumu, pasaulē līdz nepazīšanai izmainās pat vienas paaudzes laikā. Stipri mainījusies ir arī izpratne par cilvēka dabu, par vīrišķību un par sievišķību. Izskan idejas, ka dzimumu atšķirība ir neveselīga fantāzija, ka jebkurš var kļūt jebkas, kaut ko nogriežot vai piešūjot, noliec dzīvot pat atšķirību hromosomu līmenī. Ja mēs par pamatu savai dzīves pozīcijai ņemam radīšanas stāstu, tad viss kļūst skaidrs. Pašās pirmajās Svēto Rakstu lappusēs mēs lasām, ka vīrietis un sieviete ir kā līdzvērtīgi partneri, un, ja kāds apšaubā šo stāvokli, tad tāds nokļūst pretrunā ar Radītāju. Savukārt, kādā apustuļa Pētera draudzēm rakstītajā vēstulē Dievs atklāj, ar ko atšķiras vīrietis no sievietes: ”Tāpat arī jūs, vīri, lai jūsu lūgšanām nekas nestāvētu ceļā, dzīvojiet kopā ar savām sievām, apzinoties, ka viņas ir vājākas un, tāpat kā jūs, arī ir žēlastībā iemantojušas ticību.” 1. Pēt 3:7 Tātad līdzvērtīgumā ir kādas atšķirības, kuras izpaužas arī ikdienas dzīvē, darbībā. Tā arī varam mācīt bērniem, lai šajā daudzviedokļu sabiedrībā saglabātu Bībelisko skatījumu uz pasauli un lietām, kas notiek ap mums, lai arī tas kļūst nepopulāri.

Aidis Tomsons,
3 dēlu tētis

Sievišķīgā vīrišķība

Tas, ko Dievs nepārprotami ir atklājis – Viņam patīk dažādība. To es redzu it visur – arī mūsu bērnos. Jāatzīst, es ne vienmēr atšķiru, kuros gadījumos dažādībā izpaužas Dievs un kuros tās var būt arī grēka sekas, taču ir skaidrs, ka Dievam patīk atšķirīgais. Turklāt reizēm, man liekas,

šajā dažādībā ir redzama Dieva humora izjūta.

Es savulaik izlasīju grāmatiņu, kuru bija ieteikusi Labklājības ministrija, un kura izraista lielu aziotāžu kristiešu vidē. „Diena, kad Kārlis bija Karlīna” un „Diena, kad Rūta bija Rihards”. Man patika. Tā man lika aizdomāties, cik atvērti mēs esam pret atšķirīgo un kā izturamies pret to, ko dara Dievs. Grāmata, manuprāt, nebija homoseksuālisma slēpta propaganda, kā daži to iztēloja. Tā bija par puikām, kas vēlējas vienu dienu izdzīvot kā meitene. Un otrādi. Un par pārējo bērnu vai pieaugušo attieksmi.

Es arī augu vidē, kur lomas bija pašsaprotami sadalītas. Meitenes lēca klasītes, puikas spēlēja futbolu. Bija kopīgas spēles, bet bija tādas, kurās man kā puikam piedalīties skaitījās apkaunojoši. Mamma man iemācīja, kā var adīt, un man patika. Bet es zināju, ka puikas neda, jo tā ir meiteņu nodarbe. Meitenes vēl varēja atļauties spēlēt puiku spēles, bet otrādi gan nē. Ja negribēji, lai Tevi apsmej.

Noteikti priekšstati par dzimumu attiecībām mums ir ieaudzināti kā pašsaprotami. Puikas neraud. Meitenes ir vājais dzimums. Vīriešiem jābūt drosmīgiem utt. Kas no visa ir aksioma, un kas tikai kultūra un tradīcija?

Savulaik populāras bija grāmatas par vīriešiem no Marsa un sievietēm no Venēras. Tās man palīdzēja saskatīt un labāk saprast, kāpēc sievietes rīkojas tā, kā es nekad nerīkotos. Tās man ļāva saprast, ka vīrietis no sievietes atšķirtas ne tikai fizioloģiski, bet arī emocionāli un garīgi. Šīs grāmatas bija ļoti labas. Tajā pašā laikā ir skaidrs, ka šie apraksti ir ļoti vispārīgi, un ir iespējamās visdažādākās variācijas un pretstati. Mūsu pašu ģimenē viens no puikām spēj aizrunāt visas meitenes, ir ļoti emocionāls bērns, un patiesībā visi mēs neatbilstam vidējam vīrieša standartam. Jo tāda standarta nemaz nav. No vienas puses, mēs, vīrieši, esam citādi nekā sievietes, bet no otras puses – kurš gan pateiks, kur ir robeža?

Es ticu, ja Dievs mūs katru ir radījis unikālu, tad sliktākais, ko es varētu darīt, būtu lauzt šo unikalitāti un mēģināt visus standartizēt, unificēt. Tāpēc es savu kā tēva pienākumu uzskatu ļaut mūsu bērniem katram attīstīt savu individualitāti un nekaunēties no tās. Arī tad, ja kādam tas šķiet sievišķīgi vai neatbilstoši – ja tu jūti, ka tas ir tavš un

tev patīk, tad dari!

Tiesa, tas neattiecas uz īpašībām, kuras ir jāapgūst. Es gribu, lai mūsu bērni, izaugot, spētu uzņemties atbildību un rūpēties par citiem. Lai viņi ir gatavi savas ģimenes dēļ uzpurēties un darīt to, ko negribas. Lai viņi nekaunas no emocijām un ir varoši izrādīt tās tiem, kurus mīl. Un lai tad, kad viņiem būs sava ģimene, lai viņi pret savu sievu izturētos kā pret līdzvērtīgu cilvēku, kurš nav ne par mata tiesu zemāks vai pakļautāks viņam.

Mēs šodien pasaulē varam nepārprotami redzēt, kā ir piepildījies tas, ko pēc grēkā krišanas pareģoja pats Dievs. Vīrieši ir ļaunprātīgi izmantojuši savu Dieva doto potenciālu, valdot pār sievietēm. Dievs teica, ka tādas būs grēka sekas. Taču vīrieši to ir izmantojuši kā ieganstu, lai attaisnotu savu „pārākumu”. Es ticu, ka Dievs skumst par to un pamazām mūs vada pretī tam ideālam, kāds ir Viņam. Viņš redz, ka mēs mācāmies lēni, un vada mūs tik ātri, cik mēs spējam Viņam sekot. Es priecājos, ka mēs dzīvojam tajā pasaules daļā, kurā sievietes pamazām kļūst vienlīdzīgas vīriešiem. Lai gan kādi uzskata to par degradāciju un pagrimumu, es gribu, lai mūsu dēli nevis augtu ar attieksmi „sievai ir jāklausa vīram”, bet nākotnē savas sievas vērtētu tā, kā Pāvils mudina: otru vērtēt augstāk nekā sevi pašu. Vai es gribu, lai mūsu dēli izaugtu vīrišķīgi? Jā. Tikai, manuprāt, reizēm vīrišķība var atļauties būt ļoti sievišķīga (kā dažiem tas varētu likties).

Gunārs Rodins,
četrus meitu tēvs

Sievišķais un vīrišķais. Atšķirības. Aktualitāte. Audzināšana

Mūsdienu pasaulē šie abi jēdzieni vairs nav tik skaidri nodalīti, kā tas bijis citos gadu simtos, bet, man par prieku, robeža nav izzudusi. Sev esmu sievišķīgumu nedefinējis kā spēju sieviešu dzimuma pārstāvei apzināties savu vērtību, īpatnības, unikalitāti, uzdevumu, priekšrocības. Tie nav ierobežojumi, tās ir priekšrocības. Sievišķība ir dabīga, aug ar meitenes vecumu un atziņu,

tikai modernā pasaule cenšas to “pielabot” pa savam – galā sanāk ārišķīgs “cacīgums”.

Sievišķīguma īpašības ir nesaraujami saistītas ar Bībelē uzskaitītajām mīlestības īpašībām, bet arī vīrišķajam ir tieši tas pats pirmavots. Sievišķīgais manā saprašanā ir paaugstināta tieksme pēc skaistuma, maiguma, dziļām attiecībām, bērniem, neracionalitātes, pozitīvām sajūtām, miera un drošības.

Vīrišķais ir vairāk tendēts uz sasniegumiem, lemšanas ātrumu, jaudu, izturību, instrumentu un paņēmieni apgūšanu, spēju pierādīšanām, risku, spēju atsaukties lūgumiem, māku aizsargāt. Abiem dzimumiem piemīt gan sievišķais, gan vīrišķais – tikai atšķiras proporcijas.

Savas meitas audzinot, es īpašā formā neuzsveru nevienu no pusēm, piedāvāju gan sievišķīgas lietas, gan vīrišķās. Piemēram, pagājušā svētdienā man meitas palīdzēja betonēt, pirms Piedziņojumu meklētāju nometnes skrūvējām kopā krūziņu turētājus. Kopā zīmējām, pušķojām, taisām izrādes, šujām, spēlējamies ar lellēm, taisām veikalus un koncertus. Kopā veicam eksperimentus, labojām skapjus un elektriskās iekārtas. Sievišķīgums nenožīmē, ka meitene nezina, kas ir āmurs un skrūve, vai baidās no elektrības. Es ar vīrišķo pusi iepazīstinu meitas, lai pēcāk tām būtu sapratne, ka tādas pastāv, no tām nevajag baidīties, bet visvairāk tādēļ – lai tās vēlāk varētu kvalitatīvi vērtēt citu darbu, pat ja modernajā dzīvē viņas to pašas nekad nedarīs. Cilvēks reti kad spēj novērtēt un izbaudīt skaistu klavierspēli, pirms pats nav pamēģinājis kaut ko nospēlēt uz tām.

Modernizētā “cacīgā” sievišķība ir nevarīguma un īslaicīguma iemiesojums – pilnīga atkarība no citu viedokļiem, pakalpojumiem, naudas, statusa, skaistuma, gadžetiem (stila mantām), jaunības kulta. Mans kā tēva uzdevums ir nedaudz “piebremzēt” šo spožo pasaules vilinājumu, parādot arī medaļas otru pusi. Sevišķi to, ka “princeses” dzīve nebeidzas kā pasakas ar kāzu nakti, dziļdomīgi sapakojot pārējo laiku “un viņi dzīvoja laimīgi līdz mūža beigām”. Lielākā dzīves daļa ir “pēc tam”, tā ir tā grūtākā un tai vajag sagatavoties – tā arī ir mūsu kā vecāku misija, un mums ir atvēlēts laiks līdz bērna 14-16 gadiem. Galvenais misijas uzdevums ir iegūt un saglabāt bērna uzticēšanos, un iepazīstināt ar To, kam

varēs uzticēties vienmēr – Dievu. Caciņuma galvenā iezīme ir iepotēt “tu esi vis-svarīgākā tavā pasaulē”, un vecāki dažkārt aizraujas ar savu mīlestības izpaušanu, to stimulējot. Te talkā nāk Bībeles mīlestība, kuru meitām būtu jāattiecina ne tikai pret citiem, bet arī pret sevi. Šī mīlestība pasargās no šīs tukšās, “cacīgās” sievišķības - pārlietu seksīguma, stilīguma, augstprātības. Mīlestība pasaka arī “nē”. Bērni drīkst pieprasīt mīlestību, bet NEDRĪKST KAROT savā starpā par to. Meitenēm sievišķību izkopj kopīga spēlēšanās ar vecākiem, sevišķi ar tēviem. Tēvs ir parasti pirmais, kurš sniedz gan spēcīgus, gan maigus piešķārienus meitām – es gan ar viņām cīkstējos, gan samīļoju. Visvairāk sievišķīgums tiek kopts meitas prātā ar vecāku patiesu, nelielu atzinību.

Valda Reķe,
3 pieaugušu bērnu
mamma

Novērojumi un iedomas

Katram ir savs priekšstats par to, kāds ir vīrišķīgs vīrietis un kāda ir sievišķīga sievietē. Mūsu priekšstati ir saistīti ar ģimeni, kurā esam auguši bērnībā, no vides, kurā esam guvuši izpratni par pasauli, cilvēkiem un dzīvi. Ietekmi pat visam mūžam atstāj apstākļi, fakti un cilvēki, kuru iespaidā esam veidojušies kā personības, cik daudz vai maz ir uzsvērtas atšķirības starp sievišķo un vīrišķo, cik liela vai neliela nozīme tām pievērsta.

Nereti dzirdam vecākus un arī vecvecākus, mazajiem zēniem norādot, lai neraud, jo tā darot tikai meitenes, vai vēl trakāk, ja mazajam puikam patīk lelles. Pēc tam gan paši sūkstāties par vīriešiem, kuriem svešas emocijas un kuras kā četrdesmitgadniekus jau piemeklē infarkti un insulti. Tas pats sakāms par meiteņu audzināšanu – liedzam meitenēm spēlēties ar mašīnām, pat sakot, ka tās rīkojas kā puikas. Arī apģērbi veikalos rozīgi apģērbi vienmēr ir pārsvarā, jo vai tad zēniem jāpucējas? Pietiek ar to, kas piedāvāts. Tā kopīgiem spēkiem audzinām nākošās sievietes un vīriešus pēc saviem iedomātajiem kritērijiem.

Ir bijuši kultūrvēsturiski periodi, kad

tieši sievišķais un vīrišķais ir īpaši uzsvērti. Es personīgi uzaugu laikā, kad Sieviešu diena bija lielas svinības un brīvdiena no darba un skolas. Vīriešu diena arī tika svinēta, īsi pirms 8. marta, svarīgai tai bija jābūt vīriešiem, kuri dienējuši padomju armijā (un tādu bija daudz), jo par īstu vīrieti tika uzskatīts tāds, kurš izgājis armijas „skolu”. Bieži dzirdēju pieaugušos runājam, ka tas nav nekāds vīrietis, kurš nav piedzīvojis armijas sūrumu un saņēmis rūdījumu. Mūsu bērni un mazbērni par šiem priekšstatiem šodien tikai pasmaida vai ir neizpratnē. Laikmetu griežos diezgan stipri ir saglabājušies priekšstati par sievišķīgu un vīrišķīgu nodarbošanos un profesijām. Tie atšķiras dažādās pasaules daļās, arī Eiropas valstīs. Šos priekšstatus veiksmīgi esam ienesuši arī divdesmit pirmajā gadsimtā, jo, piemēram, ar ne tik lielu izpratni tiek apsveikts fakts, ja tēvs (nevis māte) ir bērna kopšanas atvaļinājumā. Vai tiešām tikai sievietē ir atbildīga par bērnu audzināšanu? Cik bieži sastopam vīriešus kā bērnudārza audzinātājus vai sākumskolas skolotājus? Latvijā pazīstu kādus 4-5 drosminiekus, tai pašā laikā citur pasaulē tas nav nekas neparasts.

Tehniskās profesijas parasti arī tiek piedēvētas vīriešiem. Ir vīrieši, kuri uzskata, ka pie stūres jāsež viņiem; ir tik daudz anekdožu un nopelumu, redzot sievieti vadām automašīnu. Statistika gan vēsta, ka tieši sievietes ir uzmanīgākas auto vadītājas!

Es personīgi, lai gan augusi padomju laikā, esmu apzināti centusies atbrīvoties no šāda veida stereotipiem un aizspriedumiem, arī cenšos tēmas par stereotipiem izrunāt gan ar saviem bērniem, gan ar saviem skolēniem. Par īstu pārbaudījumu man pašai izvērtās apmēram pirms mēneša piedzīvotais lidojumā no Amsterdamas uz Rīgu. Kā vienmēr, pirms lidojuma pasažierus uzrunā lidmašīnas pilots jeb kapteinis. Šoreiz mikrofonā saklausīju sievietes balsi, iepazīstinot ar sevi kā šī lidojuma kapteini. Pirmā reakcija – esmu kaut ko pārpratusi. Bet tad, kad šis pats vēstījums tika atkārtots vēl divās valodās, kļuva skaidrs – tā ir sievietē! Lidojums bija veiksmīgs, jo profesionalitāte nav atkarīga no dzimuma, bet gan no prasmēm, pieredzes un zināšanām.

Pēc struktūras mēs visi kā cilvēki esam radīti Dieva līdzībā. Mums katram ir

miesa, gars un dvēsele, kas tomēr ir atšķirīgi. Ar savu fizisko miesu mēs nekad nevarēsim aizvietot to, kādiem mums ir jābūt kā kristīgiem vīriešiem vai sievietēm. Un nekad mēs nevarēsim aizstāt savu fizisko izturēšanos kā vīrieši vai sievietes tikai ar to, ka būsim labi kristieši.

Vīrietis ir vīrišķīgs tāpēc, ka viņš fizioloģiski ir tāds radīts. Parasti vīrietim raksturīgākās īpašības piedēvē galvenokārt divas: stiprs un izturīgs. Tātad – ja es esmu vīrietis, tad vai man ir piešķirtas visas vīrietim atbilstošās pazīmes un īpašības. Un, ja esmu piedzimusi kā sieviete, vai manī ir visas nepieciešamās, īstu sievieti raksturojušās īpašības. Ar vīrišķību saprotam jebkura vīrieša personības specifisko iezīmju kopumu, kas veido vīrieša personības būtību, un tieši tāpat ir ar sievišķību. Sievišķīga sieviete ir dabiska, noteikti ne vāja vai bezpalīdzīga. Sievišķīga ir sieviete, kas izprot sevi un savas izjūtas, ir pārliecināta par sevi un brīva savās izvēlēs.

Radītājs izvēlējas radīt vīrieti un sievieti, un, dodot viņiem uzdevumu radīt pēcnācējus, deva katram savu lomu. Atšķirība ir gan fiziska, gan fizioloģiska – sievietei ir dota spēja iznēsāt bērnu no tā ieņemšanas brīža un to dzemdēt, bet bērna radīšanā – ieņemšanā – ir īpaša, tikai vīrietim izpildāma loma, kura, savukārt, nav dota sievietei.

Svētajos Rakstos ir daudz rakstīts gan par vīriešiem, gan sievietēm, ir minētas arī fizioloģiskās un fiziskās atšķirības, bet, manuprāt, pati svarīgākā ir garīgā izpratne par cilvēka lomu un uzdevumu viņam/viņai dotajā dzīves laikā un mūžībā. Vērtības, rakstura īpašības, svētības Bībelē rakstītājā nešķiro pēc dzimumiem. Dievs uzlūko cilvēku kā „ikvienu”, ko Viņš tik ļoti mīl, ka atdeva Savu viendzimušo Dēlu, lai ikviens būtu atpestīts. Dievs piešķir cilvēkiem – gan vīriešiem, gan sievietēm – dažādus talantus un garīgās dāvanas lietošanai un attīstīšanai Viņam par godu un cilvēkam pašam un citiem līdzciltvēkiem par svētību. Sievišķību un vīrišķību nosakām mēs paši pēc saviem novērojumiem vai iedomu kritērijiem. Kā audzinām savus bērnus, uz ko liekam uzsvāru – uz sievišķību vai vīrišķību –, šī atbildība ir katra vecāka ziņā, tajā pašā laikā apzinoties, ka bērni ir Dieva dāvana un svētība, kas, protams, ir pats galvenais!

NEDĒĻA VECPIEBALGĀ

No 19. līdz 26. jūlijam Vecpiebalgas novada „Ezerkrastos” norisinājās astoņpadsmitā Latvijas Ceļa meklētāju nometne. Šogad tā pulcēja nedaudz vairāk nekā 300 ceļa meklētājus un piedzīvojumu meklētājus, kopā ar personālu 571 cilvēku. Kā runātājs kalpoja jaunievēlētais Pasaules Ceļa meklētāju vadītājs Džonatans Tahels (Jonatan Tejel).

Egita Berele
Madonas draudzē

Katru gadu nometnei ir citāda nokrāsa, ko veido nometnes tēma, vieta, dalībnieki un programma. Šī gada tēma bija „Izvēlu virpulī”, iepazīnāties ar Bībeles varoņiem – Simsonu, Dāvidu, Naamanu u.c. Dienas laikā bērniem bija iespēja darboties un apgūt nozīmīgu programmu. Ceļa meklētājiem bija jāizvēlas četras no 25. Šogad novitāte bija nozīmītes – zvaigznes, veselības aprūpe mājas apstākļos, zīdaiņu aprūpe, beatbox, lego, ugunskurī, aušana. Arī piedzīvojumu meklētājiem bija sava programma. Paldies visiem skolotājiem par ieguldīto darbu un laiku!

Ceļa meklētāju nometnes māca dabai draudzīgu dzīvesveidu. Šogad tika piedāvāta nozīmīte otrreizējā pārstrāde, kuras ietvaros piektdien visas dienas garumā nometnē ar interaktīvu izstādi – viktorīnu viesojās Zaļais punkts. Katram bija iespēja pārbaudīt savas zināšanas un saņemt balvas.

Pateicoties sponsora *ABLV Charitable foundation* atbalstam, nometnē varēja

piedalīties 60 maznodrošināto ģimeņu bērni. 15 no tiem veidoja Vecpiebalgas klubu – bērnus, kam šī bija pirmā kristīgā pieredze. Nometnes laikā sponsoru pārstāves bija ieradušās pārbaudīt, vai līdzekļi tiek izmantoti atbilstoši mērķim. Viņas teica, ka nometnē valdījusi īpaša, draudzīga atmosfēra, kurā gribējis uzturēties vēl un vēl.

Vecpiebalgas klubu visu nometnes laiku nesām uz lūgšanu rokām. Dievs mainīja viņu sirdis, viņiem iepatikās Dievu slavēt ar dziesmām. Viņu apņemšanās bija lūgt par savām ģimenēm arī pēc nometnes.

Vieta bija Dieva dāvāta ļoti skaistā Alauksta ezera krastā, kur vējam patika ieskrieties. Pateicība „Ezerkrastu” saimniekiem par nesavtīgo ieguldījumu nometnes sagatavošanās un norisē. Kā palīdzību saimniekiem un pateicību nometnes dalībnieki tam paredzētajā laikā krāva malku.

Laika apstākļi, dzīvojot nedēļu teltīs, māca paļauties uz Dievu. Salīdzinot ar pēdējiem pāris gadiem, šogad varēja teikt, ka grūtību līmenis pieauga. Vairākas reizes tikām mērcēti līdz pēdējai vīlītei. Pat gaidot nometnes sākumu, dubļu un lietavu vidū ticībā varējām paļauties, ka arī šogad atklāšanas laikā nelīs. Jau astoņpadsmito gadu ne-

lija. Tas bija pirmais Dieva klātbūtnes pieskāriens mazo un lielo sirdīm.

Pārgājiens bija vēl viens pārbaudījums. To uzsākot, nekas neliecināja, ka saulainie laika apstākļi varētu mainīties. Bet jau pēc trim stundām tā lija, ka tika piedāvāts pārgājienu pārtraukt. Esot šajā izvēlu virpulī, visi klubi nolēma turpināt. Daži pat vēl noslēgumā nopeldējās.

Sabats ir Radītāja dotā svētku diena, labākais saldaiss ēdiens. To izbaudījām no pirmās minūtes. Piektdienas vakara saulrieta laikā Alaukstā bija kristības. Vienmēr bangainais ezers bija pilnīgi rāms, vējš bija apklusis zem Radītāja rokās, lai mēs ar dziesmām un smaidiem būtu iecinieki septiņu ceļa meklētāju un astoņu pieaugušo sirds derības slēgšanai ar Radītāju. Sabata diena bija rāma un saulaina.

Džonatans Tahels nesaprata, kā pie tik daudz bērniem varēja panākt sabata atmosfēru – tādu mieru un klusumu. Lūgšanu zemes laikā pļava bija pilna ar mazo lūdzēju grupiņām, bet pāri skanēja slavēšanas dziesmas, kas darīja rāmu un dievbijības pilnu katru sirdi.

Džonatans atzina, ka ļoti labi organizēta nometne, valdījusi garīga atmosfēra, aiz kuras atradušies garīgie līderi. Pateicās Dievam, ka varēja būt Latvijā kā

runātājs. Vienmēr nesīs līdzī sirdī Latvijas bērnus un vadītājus. Aptaupītie bērni atzina, ka nometnē vislabāk patīcis runātājs un slavēšana. Slavēšanu šogad vadīja Mārtiņš Subatovičs. Tas bija debesu pieskāriens.

Dievs līdz galam parādīja, ka Viņš ir valdnieks pār visu. Svētdienai bija dažādas laika prognozes, bet visās izskanēja vārds – lietuss. Bet laiks bija saulains un ļāva draudzīgi pabeigt kraut nometnes saimnieka milzīgo malkas

grēdu, nojaukt un salikt transportā kopējās būves, tad savējās, mierīgi aizbraukt. Tikai tad sāka līt. Pateicība Dievam, arī pateicamies, ka devis gudrību un veiksmi visiem, kas organizēja šo brīnišķīgo nometni.

Gada gaidītākais notikums

Elīze Kūma
Siguldas draudzē

Tik bieži aizdomājos, vai beidzot izaugšu no tā vecuma, kad tik ļoti gaidu to vienu nedēļu vasarā, kurā notiek Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometne... un tad šķiet, ka laikam jau nē. Un kāpēc gan? Katru gadu gaidīta ilgi, šī nedēļa paskien nemanot, atstājot paliekošas atmiņas visam nākamajam gadam un arī turpmākajiem, un tad atkal jāgaida nākamais gads. Un šis gaidīšanas process jau arī ir patīkams, gan pats mācību gads kopā ar Siguldas klubu, piedaloties dažādās nodarbībās un aktivitātēs, gan arī gatavojoties nometnei vairāku mēnešu garumā (protams, tā pa īstam gatavojoties pēdējā mēnesī). Man šī bija jau 13. Latvijas mēroga CM un PM nometne. Jāteic, ka katru gadu

Neatkārtojami, neizsakāmi talantīgi, ar lielisku humora izjūtu, atbildīgi, prasīgi, ar tik īpašām rakstura iezīmēm, ka izdomātie tēli bija tik atbilstoši viņiem pašiem un... un man šķiet, ka tieši viņu dēļ šī nometne bija tik īpaša!

Uzdevumi

Tā nu, lūk, uz nometni devos ar diviem uzdevumiem: 1) vadīt rīta un vakara kopējās sanāksmes; 2) nosauļoties. Paldies Dievam, pirmais punkts tika pieveikts. Šķiet, ka vienmēr varētu labāk, bet lieta darīta. Par otro uzdevumu... Nu, tur nu man gāja grūtāk. Jāteic, ka ļoti zīmīga atziņa bija pēdējā vadītāju sanāksmē, ka nākamajā gadā nometni vajadzētu rīkot vasarā. Centīsimies. Laika apstākļi bija pārbaudījums. Bet šķiet, ka Dievs mūs tā saudzēja, ka tikai daži saaukstējās pēc šīs “vasarīgās” nedēļas. Atrodoties blakus Alauksta ezeram, “Vējonis” viesojās regulāri, arī viņa brālēni – “Lietainis” un “Dubļonis” – bija manīti. Toties piedzīvotais

Ak, tā bija īsā, kodolīgā daļa par nometni. Ja nu Tev, lasītāj, ir spēks un interese lasīt tālāk, tad ieslēgšu nedaudz sīkākās, bet patīkamās detaļas.

Iesākums

Nometne šogad atradās brīnišķīgā vietā ar lieliskiem saimniekiem un pašā Alauksta krastā. Ierodoties sapratu, ka ir sākusies izdzīvošanas skola. Jo ir jādzīvo pļavā, pašu celtā nojumē, jāmazgājas ledus aukstā dušā, un zini, ka tikai pēc nedēļas varēsi atrasties siltumā un gulēt mīkstā gultā. Ak, kā ir pierasts pie komforta! Tās mazās, pašsaprotamās lietas, kuras vari izmantot ikdienā, bet neesot pļavas vidū. Tu sāc to visu novērtēt. Bet arī pie tā pierod. Ja pirmajos vakaros, sēžot pie ugunsкура, vēl izvairies no dūmiem, tad jau nedēļas beigās nemitīgs dūmu mākonis tavā virzienā vairs nespēj sabojāt prieku par kopīgiem brīžiem ar savējiem, dziedot dziesmas un pārrunājot spilgtākos dienas notikumus.

Svētdien jau no agra rīta tika veidotas koka konstrukcijas, nojumes un virtuves. Laikam līdz galam nesapratīšu, kāpēc vairs man nav jāsiens mezgli konstrukcijām, bet kamēr spēcīgākie to darīja, kopā ar bērniem mācījāmies zāģēt (un cītīgi visām meitenēm stāstīju, ka tas dzīvē var noderēt, par ko klusībā pie sevis smaidīja bērnu vecāki). Strādājām, gatavojāmies Siguldas kluba lūdzīnai, un diena aizlidoja.

pienākumi un uzdevumi ir atšķirīgi. Ja pagājušajā gadā varēju grozīties pa Siguldas kluba virtuvi un bīdīt katlus, tad šogad bija “jāgrozās” pa lielās telts skatuvi (jāpiebilst, ka šogad bija ~ 600 skatītāju) un jābīda 6 lieliski aktieri.

nedēļas garumā lika neizsakāmi priecāties par tik brīnišķīgo laiku sabatā un izbaudīt mieru, pat nelielu atpūtu no nemitīgā nedēļas skrējiena un ar sald-sērīgu sajūtu pasludināt šo nometni par slēgtu.

Pienāca pirmdiena, kurā bija oficiālā nometnes atklāšana, lai gan 90% nometnes dalībnieku bija ieradušies jau svētdienā. Un pēc dubļu pilnās atklāšanas, uz kuru varēja doties tikai gumijas zābakos, varējām doties uz nodarbībām. Šajā nometnē bija 24 Ceļa meklētāju (10-15 gadi) un 9 Piedzīvojumu meklētāju (6-9 gadi) nodarbības, kā arī bija nodarbības mazajiem Jēriņiem (3-5 gadi). Jāpiemin vēl kāds īpašs klubs – Vecpiebalga, kurā bija bērni no maznodrošinātām Vecpiebalgas ģi-

Zināju, cik brīnišķīgi ir šie cilvēki, bet tas jau sen ir pierādījies, ka draudzību pārbauda grūtības un kopīgs darbs. Un vēl tie lielie prieka brīži, domājot jokus, kad paši smējāties tik ļoti, ka vaigi un vēders vēl ilgi sāpēja! Priecājos par to, ka varēju būt kopā ar šādiem aktieriem – Matīsu Batraku, Zandu Zaigu, Valēriju Fitnesbergu, Gunti Naglu, Otīliju un mūsu skolotāju Astrīdu Miezīti. Un, jā, arī vēl ar Olafu Māzeru, kurš popularitāti ieguva 2 minūtēs! Un smaids parādījās katru reizi, kad, ejot pa nometni,

Teikšu, ka šī ir viena no īpašākajām dienām tieši viena notikuma dēļ, kristību dēļ. Tas ir brīnišķīgs brīdis, kad kāds ir par visiem 200% izlēmis, ka dzīvot ar Jēzu, tas ir tā vērts un nav nekā svarīgāka par to. Pārsteidzošs bija miers un klusums Alauksta ezerā. Un kopīgās dziesmas pacēlās pāri ezera virsmai. Tas ir brīdis, kad priecāties, tas ir brīdis, kad Debesis līksmo! Šajā nometnē tika kristīti septiņi ceļa meklētāji un septiņi pieaugušie no dažādām Latvijas vietām.

menēm. Viņiem tas bija kas jauns un pārsteidzošs. Paldies skolotājiem un vadītājiem, kuri darbojās šajā klubā, kā arī paldies sponsoriem!

Ikdiena

Tā nu galvenokārt gatavojos rīta un vakara sanāksmēm. Jā, gatavošanās procesā ietilpst arī izlīšana no telts, kas agrājas rīta stundās pirms vadītāju sanāksmes pusseptiņos no rīta bija visnotaļ sarežģīts process. Bet gūtās atziņas no Džonatana Tehela, kurš ir Ģenerālkonferences Ceļa meklētāju direktors, vadītāju sanāksmēs iedvesmoja. Un arī vadītāji, klubu direktori, pavāri, audzinātāji, kuri veltīja savu laiku, mīlestību un sevi pašus bērniem. Tāda komanda un tāda vienotība!

Šīs nometnes tēma “Izvēlu virpulī” aizveda aktierus atpakaļ skolas solā, izbaudot vasaras darbus. Jokojām un ālējāmies uz nebēdu, dedzinājām kontrol-darbus, laistījāmies ar ūdeni, bļautījāmies un atkal dedzinājām. Mācījāmies izvēlēties, pastāvēt vienaudžu spiediena priekšā, mācījāmies atrast līderus, kam sekot un līdzināties, mācījāmies mīlēt. Iemīlēju šos aktierus vēl vairāk.

mazākie dalībnieki mani sveicināja un sauca par Ilzīti Puķīti, jo tāds nu bija mans izdomātais tēls.

Pārgājienā

Pienāca ceturtdiena, pārgājiena diena. Šķiet, ka līdz šim vēl nebiju atradusies kādā no kontrolpunktiem, tad nu šoreiz bija tā iespēja. Kopā ar Valēriju Fitnesbergu pārbaudīju bērnus, liekot tiem izpildīt neizpildāmus uzdevumus. Bet mums par lielu pārsteigumu uzdevumi tika izpildīti! Pārgājiens jau tuvojās uz beigām, kad parādījās “Lietainis”. Līdz ar to atstājot tikai dažas sausas vīlītes. Tā kā līdz kontrolpunktam tikām nogādāti, tad atpakaļceļā izvēlējamies ne to taisnāko ceļu līdz nometnes vietai un izbaudījām arī lietaino pārgājiena daļu gar Alauksta krastiem. Par lielu pārsteigumu visi izlijušie un slapjie bija priecīgi par piedzīvoto. Jā, arī es. Vienīgi jau ceturtdienā Tu skaidri apzinies, ka nometne tik straujiem soļiem tuvojās beigām, ka nespēsi pat attapties un tā jau būs beigusies.

Kristības

Tā pienāca nākamā diena – piektdiena.

Pēdējā diena

Un pienākusi nometnes pēdējā diena – sestdiena. Tu izlien no telts un saproti, ka beidzot ir vasara! Ka beidzot, uzvelkot ceļa meklētāju formu, Tev ir karsti! Un tā ir tā patīkamā sajūta. Un šajā sestdienā vēl īpaša bija pēcpusdienā, kurā bija neredzēts miers. Tā kā bija jāgatavojas noslēguma ceremonijai, tad spēju tikai no malas vērot mierpilno atmosfēru “Lūgšanu zemē”. Un tad jau tuvojās arī vakars ar vasaras skolas izlaidumu un nometnes noslēgumu. Tika nolaisti karogi, nodziedātas himnas un nometne tika slēgta. It kā to vēl paildzinot, turpinājās viesošanās pie citiem klubiem, bet nedēļā piedzīvotais mani gāza no kājām. Pirmais uzdevums bija paveikts, ar nelielu neizpratni, kā tad tas viss ir bijis un sanācis, nespējot pat par to padomāt, miegs darīja savu.

Nākamā gada noskaņās

Un tad jau svētdiena, kad tiek nojauktas konstrukcijas un teltis. Šoreiz vēl kāds papildus uzdevums. Tā kā visas nedēļas laikā palīdzējām saimniekam krāvēt malku, bija palicis vēl nepabeigts darbs, kuru izlēmam izdarīt līdz galam. Komandā ir spēks. Kopā var paveikt daudz! Šķiet, ka bijām vairāk nekā 100 cilvēki, kuri iesaistījās malkas krāvēšanā. Pārsteidzošs bija brīdis, kad saimnieks ieraudzīja, cik daudz cilvēki ir iesaistīti, un vienīgais, ko viņš spēja izdvest, bija: “Wow!” Kopīgi dziedot lipīgas dziesmiņas (“malkas nebūs vairs, mēs tās mājas redzēsim...”), uzmundrinot viens otru, lielā malkas grēda tika pieveikta, un ar padarīta darba sajūtu varējām doties mājās.

Jā, ir pagājusi vēl viena nometne. Vēl viena lieliska nometne! Un es nešaubosies varu teikt, ka gaidu nākamo gadu. Kas zina, kas būs pēc gada un kas būs “jābīda” nometnē, bet tā ir vieta, kur atgriezties!

Intervēja
Jana Kuzmenkova

Specializācija – neiespējamais!

Aizritējusi nu jau 18. Latvijas Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometne. Aicināju Latvijas draudžu savienības Ceļa meklētāju direktori Gunu Rīmani atklāt šīs kalpošanas aizkulisēs. Kas ir bijis šī notikuma virzītājspēks? Kurš līdzdalīja garīgās atziņas? Kas noticis nometnes organizēšanas aizkulisēs?

Guna, lūdzu, pastāstiet nedaudz vairāk par izvēlēto tēmu šī gada Ceļa (CM) un Piedzīvojumu meklētāju (PM) nometnei?

Tikai Dievs zina, kas pusaudžiem ir nepieciešams, kādi jautājumi viņus uztrauc, kas ir tās lietas, kuras viņi nespēj izprast. Tāpēc arī par to mēs lūdzam, lai Dievs palīdz atrast tieši tos materiālus rīta Bībeles pētīšanas brīžiem, kas bērņus uzrunātu un palīdzētu nākt tuvāk Viņam. Lūdzām un meklējām atbilstošus materiālus. Paldies Intai Priedei, vienai no CM koordinatori, kas ieliek lielu darbu, lai taptu darba burtnīca pusaudžiem un palīgmateriāls skolotājiem. No šī Bībeles pētīšanas materiāla arī rodas tēma nometnei, un šoreiz tā bija „Izvēlu virpuli”.

Kāda bijusi spilgtākā liecība par Dieva klātbūtni šajā nometnē?

Vispirms jau laika apstākļi. Šoreiz laika apstākļi mūs nelutināja, un pirmdien no rīta lija. Izskanēja jautājumi, ko darīsim, ja atklāšanas ceremonijā līs. Nekad šajos 18 gados atklāšanas ceremonijā nav lījis, un arī šoreiz neilgu laiku pirms atklāšanas lietus pārstāja līt. Piektdien, apskatot kristību vietu, radās problēma, kā izvietot ezerā lāpas, lai viņi tās nenodzestu. Man bija pārlicība, ka vakarā ezers būs mierīgs. Un tā arī notika. Tas bija pirmais vakars visā nedēļā, kad nebija viļņu. Tā ir tik īpaša sajūta, kad Visuma Valdnieks uzskatāmi parāda, ka Viņš ir ar mums šajā īpašajā brīdī. Arī sabatu Dievs parasti izceļ ar īpašiem laika apstākļiem, un arī šoreiz tā bija vissaulainākā un siltākā diena visā nedēļā, un bija jūtama īpaša sabata atmosfēra un miers. Vecpiebalgas bērņiem pieaicinātās pa-

vāres, kas nav kristiete, 10 gadīgs dēls tik ļoti nespēja panest lūgšanas un atmosfēru nometnē, ka pirmās dienas vakarā viņi devās mājās, pametot visus pienākumus. Tā bija īpaši kritiska situācija mums kā vadītājiem, kam jānodrošina ēdināšana jebkurā gadījumā. Lūgšanas laikā man ienāca prātā viens cilvēks, kuram varētu pazvanīt, lai brauc palīgā glābt situāciju. Bet viņai tikko bija nomiris tuvinieks un bija jāorganizē bērnes, bet viņa solīja lūgt un meklēt cilvēku. Turpinājām lūgt, jo Dievs tieši neiespējamās situācijās var parādīt savu varenību. Un dažu stundu laikā jau atsaucās cilvēks, kas bija tūlīt gatavs braukt un pildīt pavāra pienākumus.

Un kā gan Dievs pavēra iespējas Ģenerālkonferences Ceļa un piedzīvojumu meklētāju direktoram viesoties pie mums, Latvijā?

Tā kā jau divas reizes mūsu īsajā CM kustības vēsturē pie mums Latvijā ir

Guna Rīmane un Džonatans Tehels

viesojies pasaules CM direktors R. Holbruks (*Robert Holbrook*), neuzdrošinājos aicināt pašreizējo direktoru Džonatanu Tehelu (*Jonatán Tejela*). Bet mēs vienmēr lūdzam, lai Dievs pats atsūta to cilvēku, kas varētu būt visietekmīgākais darba rīks Dieva rokās attiecīgajā nometnē. Pagājušā vasarā Latvijas ceļa meklētāji un vadītāji piedalījās TED CM nometnē Holandē, kur runātājs bija Džonatans Tehels. Mums bija iespēja viņu uzaicināt tikties ar Baltijas pārstāvjiem, un viņš izteicās, ka nav bijis Latvijā, bet labprāt atbrauktu. Mēs tūlīt pēc uzrunas viņu uzaicinājām, un, lai arī cik dīvaini tas nebūtu, viņš piekrita. Esot Latvijā, viņš atzinās, ka ir bijusi doma nebraukt gadījumā, ja viņš netiks atkārtoti ievēlēts Ģenerālkonferences (ĢK) sesijā. Nedēļu pirms ĢK

viņam radusies skaidra pārlicība, ka jābrauc jebkurā gadījumā, un nopircis biļetes. Šī arī ir īpaša Dieva vadība.

Guna, vai varat atklāt nedaudz no nometnes gatavošanās procesa aizkulisēm?

Kā beidzas viena nometne, sākas nākošās organizēšana. Man ir brīnišķīga sešu koordinatore komanda, kuri ir pilnībā nodevušies Dievam un kalpošanai pusaudžiem. Mēs katru nedēļu tiekamies telekonferencēs, lai lūgtu un plānotu. Lūgšana ir visa pamatā. Lūdzam pēc gudrības, pēc vadības, pēc problēmu risinājumiem, par CM direktoriem un viņu klubiem, draudzēm, kur darbojas klubi, par draudzēm, kur klubi varētu būt.

Nometni organizējot, ir sadalītas atbildības: Inta Priede atbild par programmu, Gunta Muceniece – par lūgšanu kalpošanu, Judīte Purviņa – par finansēm, Zane Irmeja – dokumentācija, juridiskās lietas, PM programma, Uldis Plendišķis – saimnieciskās lietas. Katrs no viņiem veido savas komandas. Arī klubu direktori aktīvi iesaistās nometnes organizēšanā. Aptuveni 200 cilvēki strādā, lai nometne varētu notikt.

Nometnes organizēšanas procesā nepārtraukti kaut kas notiek tā, kā neesam plānojuši, ko neesam paredzējuši. Ja uz to skatāmies Lielās cīņas kontekstā, tad tas uz šīs zemes ir „normāli”.

Piemēram, šogad sarunāju nometnes administrācijā vairāk cilvēku nekā parasti, jo nometnes dalībnieku skaitam augot, aug arī darba apjoms. Nedēļu pirms nometnes Ingrida salauza roku, Lilita, kura jau gadiem ir uzticams palīgs, nevarēja atstāt savu slimo tēti, un rezultātā es paliku bez palīgiem vispār. Lūdzām un cerējām, ka Dievs brīnumainā veidā tomēr dos iespēju šiem cilvēkiem būt nometnē, bet Dievs atbildēja – nē. Te nu atceros kādā ĢK svētrunā dzirdētu teikumu: ”Mums ir Dievs, kas specializējas uz neiespējamām lietām.” Tieši tas arī notika. Dievs man deva tādus darba spējas un veiksmi, kādu sen neesmu pieredzējusi. Zane atstāja savu klubu Rasas Melngalves vadībā un nāca man palīgā, un arī piedzīvoja to pašu. Rezultātā Džonatans novērtēja šo nometni kā ļoti labi organizētu.

Kas Jūs iedvesmo šādai kalpošanai?

Zinu, ka CM ir mana kalpošana Dieva plānā. Iedvesmo tas, ka šajā darbā uz katra soļa redzu, cik reāls ir Dievs, tas uztur dzīvu manu ticību.

CĒSIS: RUNĀ MĀLS!

2014. gada sākumā Cēsu draudzes iniciatīvas grupa uzrakstīja misijas projektu „Runājošais māls”, kuru iesniedza Transeiropas divīzijas misijas nodaļā un guva atbalstu un apstiprinājumu tā norisei. Šī ir intervija ar Dinu Sopuli-Ķieģeli, Cēsu draudzes projekta „Runājošais māls”, vadītāju.

Kas Tevi, Dina, motivē piedalīties projektā „Runājošais māls”?

Pirmkārt, tas, ka esmu keramiķe un pedagogs, mani interesē jauni izaicinājumi, radošs process, kurā var apgūt jaunas prasmes. Sajutu to kā aicinājumu no Dieva un iespēju sapulcināt radošu komandu, ar kuriem kopā varētu šo projektu realizēt. Otrkārt, tas ir vērst uz sabiedrību, ir jauna iespēja liecināt par Dievu!

Kā Tu uzrunāji dalībniekus projekta komandai?

Vispirms bija daudz lūgšanu. Stāstīju ideju, pirmā bija Dace Linde, kurai ir liela pieredze pasākumu organizēšanā un vadīšanā, bija arī kopēja sadarbības pieredze. Ingūna Briede, dizainere, keramikas skolotāja, Dagnija Sproģe, arī Cēsu draudzes jaunieši, Gredzenu ģimene.

Kādi ir kritēriji, aicinot dalībniekus projektā?

Mērķauditorija ir bērni un viņu ģimenes locekļi. Sadarbība ar Spāres internātpamatskolas audzēkņiem (tur strādā Anitra Rause), garīgās vērtībās ieinteresētas ģimenes Raunā un draudzes bērni no „Piedzīvojumu meklētāju” kluba.

Kas jau ir radīts projekta ietvaros un kādas aktivitātes jau notikušas?

Katra nodarbība sākas ar sarunu. Piemēram, ar stāstu par neizveidotu māla piku, kas no tās var izveidoties, kā Dievs ir veidojis mūs, tā aizsākās veidošana „Radišanas stāstam”. Dažkārt sākam ar dzeju, ar dziesmu „No māla veidots es”; ar piecām mīlestības valodām un piecām piedošanas valodām u.c. Gan bērniem, gan pieaugušajiem ļoti patīk, ja ar viņiem runā, ir interese, ja viņus uzklausā. Cilvēkus sarunām un atklātībai atraisa māls, ko veido viņu pašu rokas.

Projekta ietvaros tapa kvadrāta mākslas darbs – sega – spēle. Tā jau vairākārt ir izmantota, tā būtībā ir veidota kā ceļš uz mērķi. Šai ceļā sastopamas „bedres”, no kurām jāizvairās, lai mērķi sasniegtu. Šī spēle jau apceļojusi Latviju un piedalījusies daudzos dažādos draudzes un ārpusdraudzes pasākumos. Pašlaik tiek rakstīts segas stāsts, kas gan radies spontāni, jo gribas pastāstīt un liecināt citiem, kas rodas, kādi brīnumi notiek, ja uzrunā Svētais Gars.

Kādi ir „Runājošā māla” izstādes piedzīvojumi „Baznīcu naktī” Cēsīs?
Brīnumaini! Baznīcu naktī, kurā pie-

dalījās Cēsu draudze, daudzu stundu garumā runāja māls – par dzīvniekiem Bībelē, par radišanas stāstu, par pazudušo avi un 99 palikušajām. Atnāca 99 cilvēki, kuriem bija interese, jautājumi, patīkami pārsteigumi. Prieks par 99, bet tagad jāiet meklēt to vienu, kurš neatnāca, tas ir mūsu visu uzdevums!

Ko šāds projekts sniedz Cēsu draudzei?

Vispirms gribu atzīt, ka draudzei tas ir izaicinājums, jo, uzsākot kaut ko jaunu, jābūt drosmei, svētajam nemieram un ļoti daudz sarunām vispirms ar Dievu. Projekts nav vēl pusē, gala rezultāta izpaušmi nevar pat aptvert, tikai nojaust, redzot jau tagad lielu ieinteresētību. Dalībniekiem un vadītājiem tā ir saliedētība, sadraudzība, apliecinājums Dieva Gara vadībai. Vēl ar entuziasmu gaidām tālākās gaitas piedzīvojumus un liecības.

Vai „Runājošajam mālam” ir vēsts Cēsu pilsētai un apkārtnē?

Tie ir liecināšanas piedzīvojumi jau pieminētajā „Baznīcu naktī”. Tā ir garīgo vērtību aktivizēšana pilsētā un apkārtnē novados. Gaismā ieraugām brīnišķīgas personības un mākslinie-

Kas ir Inovatīvā evaņģelizācijas konference?

kus, spēju mazā komandā veikt lielas lietas, rast idejas, kas uzrunā cilvēkus un liek aizdomāties par garīgām vērtībām. Māls ieraugāms kā garīga vērtība, jo tā ir atšķirība – veidot mālu ikdienā un sludināt vēsti par Dievu, veidojot mālu. Tā ir iespēja runāt par Bībeles tematiku, par notikumiem Vecajā un Jaunajā Derībā, par upura Jēru, par Jēzus dzimšanu un skart daudzas daudzas citas nozīmīgas tēmas.

Kādi ir projekta vadītāju un dalībnieku ieguvumi?

Tā ir pieredze un izpratne, droša pārlicība, ka komandas darbam ir spēks. Lielu jūru ir neiespējami pāriet, bet Dievs paver ceļu, ja jānokļūst otrā krastā. Esam iemācījušies, ka droši jāļaujas Dieva vadībai un jāspēr pirmais solis. Ir sajūtama darba augļu garša jau tagad, bet būs arī raža, par to esmu pārliecināta. Dalībnieki ir ieguvēji gan veidojot, gan piedaloties, gan stāstot savu pieredzi citiem.

Cik lielā mērā šis un līdzvērtīgi projekti ir misijas darbs?

Šis ir vistiesīgākais misijas darbs! Mūsu uzdevums ir atsaukties Dieva aicinājumam, mēs piedalāmies procesā, tālākais ir Svētā Gara darbs, kurš cilvēkam ir neapmierams. Caur šādiem projektiem veidojas dialogs ar cilvēkiem, kurus Dieva Gars ir uzrunājis un atvedis. Dieva Vārds nekad neaiziet tukšā, tas ir laika jautājums katra cilvēka dzīvē.

Ko māls vēl runās līdz projekta noslēgumam?

Ir iecere izveidot multfilmu par pazudušo avi ar vēstījumu, ka Dievs meklē katru un atrod, ka pie Dieva ir grūti būt pazudušam. Ir jau tapušas 44 aitiņas, vēl jāveido pārējās, lai nonāktu pie skaitļa 100. Katrs cilvēks kādā dzīves mirklī var būt pazudušās avs lomā. Gribam paust labo vēsti, ka Dievs ir Glābējs, kas tik ļoti mīlējis šo pasauli, ka atdevis savu viendzimušo Dēlu, lai ikviens, kas tic, Viņu iegūtu mūžīgo dzīvību. /Jāņa 3:16./

Dina, lai šī projekta pamata teksts Jesajas 64:8. ir gan tavs, gan komandas, gan dalībnieku personīgais piedzīvojums! „Bet, ak, Kungs, Tu taču esi mūsu Tēvs! Mēs esam māls, bet Tu mūsu veidotājs, mēs visi esam Tavu roku darbs.”

Tālvāldis Vilnis

No 25. līdz 27. septembrim notiks pasākums Baltic Union Innovative Evangelism Conference

jeb Baltijas ūnijas Inovatīvā evaņģelizācijas konference (Amerikā to sauc par SEED Conference). Kas ir šī konference? Lūk, paskaidrojums.

Pirms dažiem gadiem pie mums viesojās Toms Evans, kas ļoti veiksmīgi ir darbojies Ziemeļamerikā Teksasas konferencē. Īsā laikā šī konference viņa vadībā pieredzēja lielu izaugsmi tieši evaņģelizācijas aktivitātēs, kā arī jaunu draudžu dibināšanā. Tad viņš tika aicināts Ziemeļamerikas divīzijā par vienu no misijas vadītājiem. Tagad viņš ir arī viens no pasniedzējiem Endrjūsa Universitātē. Pēdējo gadu laikā viņš divas reizes bijis Latvijā, un daudzi cilvēki ir tikuši iedvesmoti praktiskai evaņģelizācijai. Šobrīd viņš ir izveidojis komandu, ar kuru kopā rīko dažādās vietās jau minēto konferenci, kas notiks arī Latvijā. Šajās konferencēs kā lektori tiek aicināti dažādi veiksmīgi un praktiski lektori, kas darbojas adventistu draudzēs dažādās valstīs.

Latvijā šī konference tiek rīkota Baltijas mērogā, un tajā piedalās arī mūsu kaimiņvalstis un viņu aktīvie misionāri no Lietuvas un Igaunijas.

Kāpēc apmeklēt šo konferenci?

1) Tāpēc, ka ļoti bieži dzirdam aicinājumu evaņģelizēt un saprotam, ka tas ir svarīgi, bet tikpat bieži uzreiz rodas jautājums kā? Tieši tādēļ šīs konferences lektori ir praktizējoši evaņģēlisti šobrīd savā jomā, un viņi spēj dalīties pieredzē gan par savām kļūdām, gan par veiksmēm, nevis tikai par metodēm, kas darbojās pirms 20 vai 50 gadiem. Vēl jo vairāk, šie lektori nāk no dažādām rietumvalstīm, tā kā varēsim dzirdēt dažādas pieejas un idejas evaņģelizācijai. Viņi savās lekcijās prot salikt kopā visjaunākās metodes un tajā pašā laikā stipri stāvēt par adventistu pamatmācībām.

2) Vairāki semināri notiks vienlaikus, tas nozīmē, ka varēsiet izvēlēties, kādas tēmas un aktualitātes interesē.

3) Ja jūsu draudzē ir komanda, kas vēlas uzsākt īpašu evaņģelizācijas projektu vai kalpošanu, tai būs iespēja satikties personīgi ar kādu no lektoriem un individuālām sarunām un apmācībām jeb coaching, kur varēs izveidot plānu, kā soli pa soli virzīties uz

priekšu savā kalpošanā.

4) Visbeidzot, tā būs kolosāla iespēja pavadīt laiku kopā ar citiem garīgiem cilvēkiem un dzirdēt viņu garīgo piedzīvojumu ar Dievu.

Lektori

Toms Evans – draudžu dibināšana, *coaching* jeb apmācības, NADEI institūts, ASV;

Ādams Kītings – mācekļība, jauniešu mācītājs, Rietumu Hjūstonas konference, Teksasas konference, ASV;

Veins Krauze – draudžu dibināšanas vadītājs, Klusā okeāna Dienvidu divīzija, mācītājs, *Central Coast* draudze, Dienvidvelsa, Austrālija;

Saimons Mārtins – draudzes dibinātājs, Dienvidanglijas konference, Anglija;

Džefs Pots – izpilddirektors un draudžu dibināšanas vadītājs, Manitoba-Saskačevanas konference, ASV;

Rīds Rikardi – mājas draudžu dibinātājs, *New Market* draudze, Virdžīnija, ASV;

Maikls Simpsons – personīgās kalpošanas un draudžu dibināšanas vadītājs, Ziemeļanglijas konference, Anglija.

Īss programmas apraksts

Konferencē būs iespēja dzirdēt dažādas tēmas, sākot ar licībām par veiksmīgām kalpošanām un projektiem, un beidzot ar evaņģelizācijas metodēm, apmācību procesu, komandas izveidošanu savā draudzē, mazo grupu evaņģelizāciju, līderību, savu spēju noteikšanu u.c.

Ja jūsu draudzē ir komanda, kas vēlas uzsākt kādu kalpošanu, tad viņi komandā varēs tikties pirmsdien ar kādu no lektoriem un saplānot reālus plānus un soļus viņu kalpošanā. Ja jums jau ir zināma sava komanda, vēlams iepriekš pieteikties uz individuālo tikšanos, rakstot vai zvanot: sdaooffice@gmail.com vai 67240121, sekretāre Madara Daukste.

Dalības maksa

Baltijas ūnija un visas trīs savienības ir centušās atbalstīt šo pasākumu arī finansiāli, tādēļ dalības maksa ir simboliska – 5 EUR no cilvēka. Tajā ir iekļautas četras ēdienreizes – sabata un svētdienas pusdienas un vakariņas.

Papildu informāciju varat iegūt, kā arī konferencei pieteikties pie sekretāres Madaras Daukstes, rakstot vai zvanot: sdaooffice@gmail.com vai 67240121, vai 26775079.

ĀBOLĪŠ'A VESELĪBA

Vita Antāne,
Dr. med. vet.,
Jelgavas draudze

Domāju, ka daudzi žurnāla „Adventes Vēstis” lasītāji pamatināja sludinājumu par biedrības „Ābolīt's” rīkoto veselības semināru Jūrkalnē. Mani šis sludinājums ļoti iepriecināja, jo pēc gada garas slodzes pedagoga darbā (man 66 gadi) jutu lielu fizisku nogurumu. Turklāt man bija paaugstināts holesterīna līmenis, un manam vīram (69 gadi), kurš jau 7 gadus slimo ar II tipa cukura diabētu, pat medikamenti vairs nespēja noregulēt cukura līmeni. Abi ar vīru esam jau piedalījušies līdzīgās veselības atjaunošanas programmās (Igaunijā, „Jauns sākums”, Ukrainā, „Mūsu Mājas”, Latvijā, „Mežlīdumos”) un zinājām, kādu pozitīvu efektu šī programma atstāj.

Ir cilvēki, kuriem piemīt stingrs raksturs un viņi spēj noturēties pie veselības principiem. Mums šāda rakstura pietrūkst. Teorētiski zinu arī recepti, lai situāciju labotu, bet praktiski vienmēr atgriežamies pie tās pašas sasīstās siles. Tāpēc Kristus mīlestībā baksfīta aprūpe ir tas, ko vēlamies piedzīvot atkal un atkal. Seminārā piedalījās 35 viesi no visas Latvijas, bet kopā ar visiem darbiniekiem dažu brīdi bijām vairāk nekā 50. Ikdiens sākas ar rīta rosmi, kurā iekustinājam katru ķermeņa locekli un apguvām nūjošanas tehniku. Tad sekoja īss svētbrīdis no grāmatas “Enerģijas straumes”, kurā sajutu, kā pats Dievs mūs

pamudina rūpēties par savu veselību, ievērojot 8 veselības principus. Un tad jau arī bijām nopelnījuši brokastis, kurās parasti pasniedza kādu no graudu biezu putrām, bagātīgi pārklātām ar dažādiem augļiem. Pēc tādas maltītes līdz nākošai ēdienreizei izsalkumu nejutām. Iesaku visiem to izmēģināt.

Pēc brokastīm sekoja laiks lekcijai. Fizioterapeits Ansis Roderts bija viens no vadošajiem runātājiem. Lekcijas bija brīva stila ar jautājumiem, atbildēm un diskusiju. Lekciju tēmas daudzveidīgas, sākot ar cilvēku uzvedības modeļiem un to izpausmi dažādās dzīves situācijās, līdz mūsu brīvās izvēles iespējām lēmumu pieņemšanā un kādu lomu mēs tajā paredzam Dievam. Bija emocionālās inteliģences un citi testi. Daudz diskutējām par veselības principu ieviešanu mūsu ikdienas dzīvē, kā arī par veselīgas pārtikas pieejamību Latvijā. Piecas lekciju tēmas mums nolasīja Estere Lietuvietis no Igaunijas, kā arī noskatījāmies vienu video par mūsdienu medicīnas raksturojumu (kas man gan likās pārspīlēts) no viņas lekciju arhīva. Lekcijas bija interesantas, izteiktās atziņas pamatotas ar atzinumiem, kuri radušies dažādu autoru izpētes rezultātā, kā arī daudz tika izmantotas rakstu vietas no Bībeles. Estere stāstīja par to, kā pārvarēt diabētu, analizēja stāstu par mazo meitenīti un ģenerāli. Viena lekcija bija par „brīnumlīdzekli” mangostānu un tā pielietošanu.

Dienas vidus bija atvēlēts procedūrām un individuālām fiziskajām aktivitātēm. Vieni devās uz masāžu, kur varēja izbaidīt dažādas tehnikas — dziļo, apvienotu ar citām fizioterapijas metodēm (Ansis),

punktu masāžu ar elpošanas vingrinājumiem (Biruta), klasisko (Iveta), klasisko - relaksējošo (Zigrīda), klasisko - relaksējošo plecu daļai (Maija). Citi atpūtās vai pastaigājās. Visvairāk man patika pastaiga ar nūjām gar krastu, kur vienlaicīgi varēja ieklausīties ūdens šalkoņā un putnu balsīs, kā arī izjust specifisko jūras gaisu.

Pēcpusdienā pēc lekcijas sekoja vingrošana. Vingrojumi bija visai sarežģīti un grūti, un tikai ar laiku tos varēja iemācīties izpildīt. Tomēr muskuļu nostiprināšanas efekts bija jūtams.

Pirms vakariņām notika kulinārijas kursi ar paraugdemonstrējumiem veģetārās virtuves noslēpumos. Bet vakaros dalībnieki sanāca kopā uz saviesīgu pasākumu, lai praktiski iepazītu un izdzīvotu 8 veselības principus. Kā? — par to padomājuši bija Inga, Ansis un Jana. Liene mūs priecēja ar pašas sacerētām dziesmām un ģitāras spēli, kā arī dziedājām visi kopā. Vakara programma katru reizi bija kā pārsteigums, jo tā dažreiz noritēja kā spēle, dažreiz kā viktorīna, dažreiz kā pareizo atbilžu vakars, dažreiz kā rotaļa.

Pirmajā Veselīga dzīvesveida semināra dienā mēs katrs saņēmām veselības karti, kurā reģistrēja katra dalībnieka pulsa, asinsspiediena, svara, ķermeņa masas indeksa, organisma tauku un muskuļu procenta mērījumus. Noteica arī holesterīna un glikozes līmeni asinīs. Šādu pat mērījumus veica pēdējā dienā, kas deva iespēju salīdzināt rādītājus, vai tie ir uzlabojušies. Mani ļoti iepriecināja, ka 9 dienu laikā mans kopējais holesterīna līmenis bez medikamentu pielietošanas bija samazinājies no 6 uz 4,8. Vīram bija

uzlabojies cukura līmenis asinīs. Atbilstoši semināra reklāmai, man kā daudziem bija aktuāla svara samazināšana. Paldies Sandrai un palīgiem par nesavtīgu kalpošanu un bagātīgu barošanu, bet vairāki sāka bažīties par svara pieaugumu. Tomēr svars nepalielinājās nevienam, bet lielākajai daļai viena divu kg robežās samazinājās, tajā skaitā arī man. Atteikšanās no atkarībām seminārā ne-

biedrības „Ābolīt's” aktivitātēs. Viņas ir iemīļējušas Zigrīdu, priecājas par viņas darbu Liepājā. Lai gan šīs dalībnieces pieder pareizticīgo draudzei, viņām patīk, kā semināros tiek skaidrota Bībele. Citas veselīga dzīvesveida semināra dalībnieces – Gunta M, Māra, Erna, Gunta K. un Valda ir no Liepājas. Katra pārstāv savu konfesiju (no katoļu un luterāņu draudzēm). Visas piedalās pirmo reizi šādā veselības nedēļā. Visas sievietes ir

tika īpaši uzsvērtā. Arī man ir sava veida atkarības, kuras gribas mainīt. Viena no tādām ir rīta kafijas lietošana. Par šo tēmu ir daudz viedokļu. Es izvēlos nedzert kafiju, jo, regulāri to lietojot, man parādās sirds ritma traucējumi. Semināra piesātinātais grafiks un veselīgā atmosfēra ir laba vide kaitīgu ieradumu maiņai.

Semināra dalībnieku sastāvs bija dažāds, no 2 mēneši veca bērniņa līdz 93 gadus vecai sievietei, un uzminējāt, pārsvarā tās bija sievietes. Anna, Gaļina un Aija jau iepriekš bija piedalījušās

tikko kā sasniegušas pensijas vecumu un ir aktīva dzīvesveida piekritējas: sporto, nūjo, brauc ar velosipēdu. Tagad viņām ir radies priekšstats, kas tā tāda Adventistu draudze, ka ne tikai runā par veselīgu dzīvesveidu, bet runā arī par garīgām vērtībām. Viss notiekošais ir pārdomāti organizēts, no katra pasākuma var kaut ko gūt. Viņas jutās kā „Dieva ausī”, kā citā dimensijā, kā dabas bērni, kur nav televizora un mobilo telefonu arī izmanto reti. Erna piebilst, ka sākumā pa kāpnēm kāpusi un sajutusi stipru elpas trūkumu, bet tagad viss pazudis. Pie vi-

ņas ciemos uz nometni atbraukušie radnieki ir sajūsmā par Ernas izskatu. Lai gan dalībnieki bija ļoti dažādi, no katra cilvēka var sajust īpašu starojumu, sirds gudrību. Katrā cilvēkā ir kaut kas apslēpts; kad atveras, redzam, cik tas krāšņs. Īpaši aizkustināja Dzidra (93 gadi) ar savu dzīves prieku, enerģiju un pieredzi. Dzidra vingro kā jauna meitene, nūjo, skaita dzejoļus no galvas, dzied dziesmas vācu valodā. Viegli noliecas, ar rokām aizsniedzot zemi, lai skābeklis bagātīgi ieplūst galvā.

Zemfīra (83 gadi) viņas vīrs Ēriks (89 gadi) priecājās, ka var atpūsties, sarunāties, jo veciem cilvēkiem maz draugu ir palikuši, lielākā daļa aizgājuši mūžībā. Vienīgās sūdzības, ka laiks varēja būt siltāks.

Māra – izlasījusi Maijas Gogulānas grāmatu „Ardievas slimībām”, pazina piedāvātos veselības veicināšanas principus. Viss pārējais esot pašas rokās. Māra nepieder nevienai draudzei, bet tagad sāk aizdomāties, ka ticība Dievam ir ļoti svarīga.

Alma (86 gadi) pārcietusi insultu un pārvietojas ar grūtībām, ar stumjamā ratiņa palīdzību: “Var teikt tikai visu to labāko par šo pasākumu.” Alma sacerēja dzejoli, veltītu šai nometnei:

*Par silto sauli, par skaisto dabu un
spirgto gaisu*

Mēs slavējam Dievu.

*Par lieliskiem apstākļiem, par iegūtām
atziņām un garšīgiem ēdieniem*

Mēs sakām paldies.

No Latvijas novadiem šeit kopā nākam.

Draudzību gūstam un jaunu dzīvi sākam.

Par semināru “Mežkalnos”

Ansis Roderts
Veselības nodaļas
vadītājs

Tas vēl bija pavasaris, kad ļoti skaistā, klusā vietā, Baldonē “Mežkalnos” notika veselības konference. Tā kā tad bija brīvdienas, šo laiku centāmies izmantot maksimāli – ne tikai paklausīties gudras lietas, bet pazemīgā un strādāt gribošā garā noskaņoties uz to misiju, kuru Dievs vēlas veikt caur saviem bērniem. Viens

no pasākuma galvenajiem mērķiem bija meklēt līdzsvaru veselības vēstī un tās pasniegšanas metodikā. Nav noslēpums, ka pasaulē un arī draudzē ir dažādas domas un idejas par to, kas ir veselīgs un kā mums vajadzētu izturēties pret veselību.

Sanāksmes dienu vakaros un rītos mēs lasījām un pārrunājām draudzes vēsturisko pieredzi tās veidošanās laikā. Izrādās, ka pirmais adventists – veģetārietis bija celmlauzis Džozefs Beits. Viņa veselība uz pārējo vadītāju fona tiešām spīdēja, tomēr viņš savu viedokli neuzspieda citiem, kamēr drau-

dze kopumā nebija gatava runāt par šo tēmu. Pašai draudzei vispirms bija svarīgi izveidot savu struktūru un nostāties uz pamata – bija jānodibina baznīca. Bet jau tikai 15 dienas pēc Ģenerālkonferences izveidošanas Dievs caur Elenu Vaitu veselības vēsti integrēja adventistu teoloģijā (Džordžs Naits, *Lest We Forget*). Kopš 1866. gada maija, kad tika dibināta pirmā veselības iestāde Betlkrīkā, adventisti ir ļoti attīstījuši šo kalpošanu, un tā ir kļuvusi par vienu no lielākajām veselības sistēmām pasaulē. Divas semināra dienas mūs apmeklēja viens no četriem šīs lielās, pasaulplašās

veselības sistēmas priekšstāvjiem Dr. Freds Hardings.

Jāatzīst, ka man līdz šim nebija skaidrs, ko tad īsti nozīmē draudzes veselības kalpošana un ar ko baznīcas lielās slimnīcas un adventistu ārsti ārzemēs atšķiras no mūsu slimnīcām un tur strādājošo personālu.

Baznīcas veselības misija balstās uz to pašu tradicionālo medicīnu, tikai lie-

meklēt brīnumlīdzekli (piem., superveselīgu ēdienu, kādas zāles, ekstraktus, sportu, jaunākos medicīniskos sasniegumus) kā būtiskāko labas veselības garantu. Bieži vien informācija par labām lietām tiek pasniegta ar brīnumlīdzekļa reklāmas triku pieskaņu – ja tu to darīsi, tad visas slimības pazudīs; ja nē, tad ar tevi būs cauri. Bet, paskatoties no otras puses, Freds uzdeva jau-

vērošanu, pāri visam meklējot Kristus prātu un spēku savā dzīvē. Šī pieeja tiek integrēta visās adventistu veselības iestādēs.

Viena no galvenajām domām, ko guvu, ir, ka Latvijas adventistu draudžu veselības kalpošanai jāklūst profesionālākai. Ir jāspiežas kopā tiem mediķiem, kas izprot baznīcas medicīnas sistēmu, un jāsniedz šīs zināšanas tālāk citiem draudžu medicīnas speciālistiem. Lai gan Latvijā daudzi speciālisti aktīvi uzstājas par pacientu personīgās līdzdalības nepieciešamību ārstnieciskajā procesā, adventisti pacienta izglītošanu uztver ļoti nopietni un to vispusīgi un mērķtiecīgi iekļauj medicīnā.

Pacienta izglītošanā kā viens no būtiskākajiem aspektiem, ko skaidroja Hardings, ir - kā sasaistīt garīgo ar fizisko. Tas nozīmē, ka darbinieks sarunās vai lekcijās ļoti atbilstoši tēmai un neuzbāzīgi iekļauj kādu atziņu no Dieva Vārda. Katram kalpotājam labi jāpārvalda bībelisko atziņu un uzskatu sistēma. Tad, kad ļaudis jūt, kad speciālists ir arī garīgi domājošs, viņš vēlas atvērt savu sirdi un pārrunāt arī tāda veida jautājumus. Izprast kā līdzsvaroti iekļaut garīgo veselības kalpošanā, šķiet, ir viens no aktuālākajiem jautājumiem baznīcā veselības tēmā. Un man ir prieks, ka tieši šis jautājums tika plaši apskatīts.

lais uzsvars no “visuvarošo” ķirurģiju un alopātiju tiek pārdalīts arī uz paša pacienta līdzdalību (veselības principu ievērošanu) un Kristus spēka un palīdzības meklēšanu. No lektora stāstītā saskatīju, ka latviešiem (un domāju, ka ne tikai latviešiem) ir izplatīta tendence

aspektu bieži vieglprātīgi izturas pret citu. Adventistu veselības vēsts ir līdzsvarota, tā nav kareivīga un uzbāzīga, tā neizceļ kā būtiskas apšaubāmas un apstrīdamas, līdz galam nepārbaudītas lietas un faktus. Tomēr tā virza cilvēku uz visaptverošu veselības principu ie-

Zigrīda:

Bija ļoti vērtīgi būt šajā konferencē, dzirdēt un pārrunāt svarīgus jautājumus. Freds Hardings deva labu ieskatu, kas notiek vispasaules baznīcā veselības kalpošanā un īpaši veselības centru darbā. Vērtīgs ieteikums bija veidot mazās sanatorijas jeb veselības centrus nevis lielus un apjomīgus. Šis ieteikums deva izpratni, kā rīkoties Latvijas situācijā. Kopīgās tikšanās veselības kalpotājiem ir ļoti nepieciešamas vismaz pāris reizes gadā, lai kopīgi plānotu turpmāko darbu. Ir jūtama vajadzība pēc jauniem kalpotājiem šajā darbā.

Mikus:

Bija svētīgi redzēt, kā pasaulē strādā veselības kalpošana un ka Dievs svētī šo darbu. Uzzināju, ka visā pasaulē šis evaņģelizācijas veids ir viens no sekmīgākajiem. Arī Latvijā cilvēku atsauce ir tik liela, ka nespējam nemaz visas iespējas izmantot. Bija arī īpaši laba vieta, kurā notika seminārs. Tas sasaucās arī ar pārrunu tēmu par adventistu vēsturi - klusā vietā guļbūves mājā sanācām, lūdzām un pārrunājām. Tas deva svarīgu noskaņojumu visam pasākumam. Izteikta bija arī plecu sajūta no aktīvistiem. Varēju izrunāties, cik tik vien vēlos. No visām daudzām atbildēm, ko saņēmu, kā nozīmī-

gāko atziņu paņēmsu līdzī to, ka katru klubu nodarbību vajadzētu iesākt ar kādu domu no Bībeles.

Mārtiņš un Kristīne:

Tā kā draudzē esam salīdzinoši nesen, nedaudz ilgāk nekā 4 gadus, mums šāds veselības tēmai veltīts seminārs bija kas jauns. Arī paši Ogres draudzē vēlamies uzsākt nodarbības par veselīgu dzīvesveidu, un tāpēc jo īpaši pateicamies par semināra programmu organizatoriem un lektoriem, tas noteikti bija mums aktuāli un nāca par svētību. Prieks bija uzzināt par citu draudzes aktīvistu praktisko kalpošanu savos veselības klubos, un, protams, arī īpaši viesi Freda Hardinga lekcijas bija vērtīgas. Gaidīsim iespēju noskatīties video ierakstu.

Īpaši noderīgas bija lektora atbildes uz klausītāju jautājumiem. Bija tādi jautājumi, kas nodarbināja arī mūs personīgi, un lektora padziļinātās zināšanas uztura un medicīnas jomā deva precīzas atbildes, kā arī pārliecību par spēcīgiem Veselības nodaļas kalpošanas vadītājiem mūsu baznīcā pasaulē. Ļoti patika gan lūgšanu brīži, gan sarunas grupās, gan iespēja tuvāk iepazīt citu draudžu veselības kalpošanas aktīvākos brāļus un māsas. Paldies ikvienam organizatoram un, protams, arī Ingas komandai par izcilu ēdināšanu! Uz tikšanos nākamajā veselības kalpošanas seminārā!

ĢIMENŅU RALLIJS 2015

„VĒRTĪBU CEĻŠ” ZEMGALĒ

Jau pagājušajā gadā aizsāktais pasākums ģimenēm „Ģimeņu rallijs” šogad, 28. jūnijā, pulcēja vairāk nekā četrdesmit ekipāžas un vairāk nekā 130 dalībniekus, galvenokārt ģimenes ar bērniem, no dažādām Latvijas vietām. Šo pasākumu vadīja nodibinā-

vadīts laiks kopā ir neizsmeļama tēma daudzām ģimenēm. Šī ir iespēja to ļoti praktiski pielietot veselās dienas garumā – gan savā ģimenes lokā, gan kopā ar draugiem un viņu ģimenēm, iesaistoties kopējās aktivitātēs.

Cilvēks kā vērtība – gan tagadnē blakus, līdzās, gan pagātnē nesatikti cilvēki ir iepazīšanas vērti, jo katra cilvēka dzīve ir stāsts, kurā ir vērts ieklausīties, lai saprastu, lai mācītos, lai cienītu un novērtētu. Bērni kā vērtība – tas, ko mēs paši darām, to iemācās mūsu bērni. Viņi tieši pārņem tās vērtības, kam viņu vecāki un

• **Liecināšanas dāvanu** – mudināt un motivēt kādu ģimeni, kura jums nozīmīga, piedalīties.

• **Namturības dāvanu** – atbalstīt ģimenes, kuras piedalās, gan ar savām lūgšanām, gan finansiāli (dalībniekiem ir simboliska dalības maksa, kā arī degvielas un ēšanas izdevumi).

• **Viesmīlības dāvanu** – personīgi piedāvāt savu mašīnu uz šo dienu, ja kādai ģimenei tādas nav, vai arī pieteikties par šoferi.

• **Vadības dāvanu** – atbalstīt šādu pasākumu organizētājus un vadītājus.

• **Lūgšanu dāvanu** – aizlūgt par 2016. gada ģimeņu ralliju, par tā sagatavošanu un norisi, kā arī par cilvēkiem, kuri jau pieteikuši savas ģimenes kā dalībniekus.

• **Kalpošanas dāvanu** – ir daudz dažādu praktisku lietu un darbību, kas rallija laikā ir ļoti nepieciešamas, piemēram, pavārs, preču sagādnieks, maketētājs, kartogrāfs, muzikants, mehāniķis, bērnu pieskatītājs un nodarbību vadītājs u.c., šīs vietas nākošajam gadam ir vakantas.

juma „Vērtību tilts” komanda ar Latvijas draudžu savienības atbalstu un Jelgavas, Dobeles, Tērvetes un Ozolnieku novadu vietējo uzņēmēju, kultūras iestāžu un vietējo iedzīvotāju līdzdalību. Rallijs, lai gan skan ļoti sportiski, tiek veidots ar mērķi – doties vienas dienas garīgo vērtību ceļā kopā ar savu ģimeni, citām ģimenēm un draugiem, lai ar redzi, dzirdi, tausti, garšu un smaržu baudītu Latvijas dabas un cilvēku skaistumu.

Ģimene kā vērtība – nekad nav lieki aktualizēt šo vispāratzīto vērtību, kas daudzkārt nav vecāku un vecvecāku prioritāšu sarakstu augšgalā, lai gan vairums cilvēku to nosauc kā galveno. Dievatziņa un pielūgsmē kā vērtības – katrs šāda veida pasākums sakas ar kopīgu svētbūrdi, pielūgsmi, Bībeles lasījumiem, mācītāja uzrunu un kopēju dziedāšanu. Vairums dalībnieku nav iknedēļas baznīcā gājēji vai praktizējoši kristieši, tādēļ dalība šāda veida pasākumā ir iespēja ikvienam dalībniekam saņemt garīgu stiprinājumu un atgādīnājumu, ka mums katram dotais dzīvības laiks ir vērtību ceļš ar Dievu.

Laiks kā vērtība – tieši kvalitatīvi pa-

vecvecāki pievērsuši uzmanību. Bērniem ir laba un ilglaicīga atmiņa, un bērnībā gūtais paliek gan sirdī, gan atmiņā. Mums, pieaugušajiem, gudrajiem, zinošajiem, saprātīgajiem, jāpatur prātā, ka bērni ir mūsu tagadne, tieši šī diena, šeit un tagad. Laulība kā vērtība – ir šajā gadsimtā visapdraudētākā un izkropļotākā, visvairāk piesmērtā un nicinātā. Jūsu laulība ir neaizstājama liecība, vai esat par to domājuši? Šī ir jūsu iespēja liecināt ar kopā būšanu, attieksmi un labestību.

Ģimeņu rallijs ir iespēja ikvienam – pat, ja cilvēks tieši nevar vai nevēlas piedalīties šāda veida pasākumā. Iespēju klāsts ir neizsmeļams misijas un evaņģēlizācijas lauks, kurā var pielietot savas garīgās dāvanas:

Un vēl, vēlos pateikties mūsu komandas vārdā visiem, kas piedalījās, atbalstīja šajos divos gados un sniedza vērtīgus padomus un ieteikumus, kas aizlūdza un visdažādākos veidos stiprināja. Uz tikšanos Ģimeņu rallijā 2016! (Informācija sekos www.vertibtills.lv)

Viesturs Reķis, DMIn
Cēsu draudzes mācītājs

PRAVIETOJUMI UN SKAIDROJUMI

Pravietojumi ir un paliek nozīmīga Svēto Rakstu daļa, un šajā īsajā esejā gribēju vērst uzmanību uz to, cik nozīmīgi ir pareizi pētīt Rakstus.

Daļa no Dieva stāsta, Svēto Rakstu satura, ir pravietojumi. Tie iedalās vairākās kategorijās, piemēram, klasiskajos pravietojumos un apokaliptiskajos pravietojumos. Vecās Derības pravieši - Amoss, Jesaja, Cefanija, Ecehiels, Jeremija - tiek saukti par klasiskajiem praviešiem. To vēsts vispirms tika sludināta dumpīgajām ziemeļu Israēla desmit ciltīm vai arī atkritušajai Jeruzalemei un divām Jūdejas ciltīm. Šo pravietojumu vēsts bija vērsta uz ekonomisko, sociālo un politisko taisnīgumu pret apspiestajām ļaužu grupām. Šis vēstījums tika savienots ar vēstījumu par Dieva tiesu. Pravieši atklāj, ka Dievs var izmantot israēliešu politiskos ienaidniekus kā rīkus savu mērķu sasniegšanai. Piemēram, pravietis Amos pasludina divas tiesas Israēlim. Vispirms - Asīrijas gūstniecība (Amos 5:18, 20, 27), kas notika 722 BC. Bet pilnībā šī nācības tiesa atklājas kā norāde uz kosmisko Dieva tiesu visiem, kas sacēlušies pret Dievu.

Vietējā vēsture un beigu laika notikumi ir tā savīti kopā, ka tos pat nevar īsti nodalīt vienu no otra. Katra pasludinājuma morālais mērķis ir nekavējoties atgriezt Dieva ļaudis saskaņā ar Dieva glābjošo gribu. Pravietojumu mērķis nav izpostīšana, bet jauna radīšana un zudušās paradīzes atjaunošana. Tie norāda uz Dieva darbību, pārējais ir fons. Mēs brīžiem gribam kā galveno redzēt fonu un pēc tā regulēt Dieva darbību. Vēl viena svarīga klasisko pravietojumu daļa ir ētisks aicinājums uz nožēlu un svētotu dzīvi. Nožēla un atgriešanās pie Dieva te norāda ceļu, kā izvairīties no nākamās tiesas. Tā iezīmējas doma par atjaunoto atlikumu. Tikai viņi var atgriezties atjaunotā derībā ar Dievu. Daniela grāmata Vecajā Derībā ir īpaša pati par sevi. Tajā atklāts fenomens, ka vesela notikumu sērija turpinās līdz pat Dieva uzvarošās valstības izveidei. Tāda kārtība nav atrodama klasiskajos pravietojumos. Tā ir apokaliptisko pravietojumu pazīme, kas atšķiras no klasisko pravietojumu dubultā laika

fokusa.

Vēl interesants moments Daniela grāmatā ir tas, ka tā satur virkni norāžu par vēsturisko attīstību, kas kulminē Israēla Dieva tiesā pār pasauli. Šīs četras galvenās sērijas var atrast Daniela otrajā, septītajā, astotajā un vienpadsmitajā nodaļā. Katra atkārtoto pašus galvenos notikumus, tomēr katra pievieno detaļas, kas skar Dieva derības ļaudis un viņu sadursmi ar pret Dievu vērstajiem spēkiem.

Apokaliptisko pravietojumu kulminācija saistīta ar cilvēces vēstures noslēdzošajiem notikumiem. Tie iezīmē Dieva beznosacījumu plānu cilvēces glābšanai.

Bībeles pravietojumi nav Dieva priekšzināšanu izrādīšana. Tie vairāk ir domāti apspiesto un nomāktu iedrošināšanai. Pravietojumu mērķis ir iedrošināt palikt uzticamiem Dievam līdz pat galam, jo Mesija nāks kā uzvarētājs un izglābs uzticīgo atlikumu (Dan 12:1-2). Lai labāk saprastu pravietojumus, vajadzētu pētīt, kā Jēzus Kristus lietoja

Svētos Rakstus. Protams, tik konspektīvā esejā mēs varam tikai ieskicēt dažas vadlīnijas. Vēl būtiski ir pētīt, kāda bija Jēzus hermenētika, tas ir, Mozus, Psalmu un Praviešu skaidrojums. Tam vajadzētu būt arī mūsu skaidrojuma modelim.

Domāju, mēs piekrītam, ka Dieva pestījošā darbība Israēla vēsturē kulminē un sasniedz piepildījumu Jēzū Kristū. Tādēļ Veco Derību vajadzētu skaidrot Jēzus Kristus dzīves un vēsts gaismā, jo Viņš ir iemiesotais Dieva Vārds. Tieši un vienīgi par Viņu ir rakstīts: Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Tas bija iesākumā pie Dieva... Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības. (Jāņa 1:1-2; 14) Jēzus bija sūtīts, lai atklātu cilvēkiem Dievu un Viņa Vārdu (Jāņa 12:49 - 50). Divi mācekļi bija privilēģēti dzirdēt, kā Jēzus skaidroja Rakstus, kas attiecās uz

dījumu, kad Dievs tiesās visus ļaudis, gan Daniela Cilvēka Dēls jau ir atnācis, bet ar mērķi nest pestīšanu no grēkiem. Visur, kur Jēzus runā par Cilvēka Dēla misiju, Viņš runā divējādi: vispirms saistībā ar savu laiku, tagadni, un tad ar nākotnes kosmisko pielietojumu. Citiem vārdiem, Kristus skaidroja, ka Daniela apokaliptiskais pravietojums par Cilvēka Dēlu ir piepildījies vēsturē, nesot pestīšanu un tiesu, kopš Viņa ienākšanas šai pasaulē.

Viņa vēsts, balstīta uz Daniela 12:2, bija: „Es esmu augšāmcēlšanās un dzīvība.” (Jāņa 11:25-26) Tādā pat divkāršā veidā Jēzus runā par Dieva Valstību (Marka 1:15). Tā ir tuvu pienākusi Viņā, un Dieva garīgā valdība ir sasaistījusi sātanu, atnesot cilvēkiem atbrīvošanu no ļaunuma. Tas ir mesianiskais laiks, kas ir iesācies, bet pilnīgs piepildījums nāks ar godības pilno atnākšanu.

Lasot evaņģēlijus, var redzēt, kā Jēzus lieto Daniela apokaliptiskās frāzes at-

nāks, lai piemānītu ļaudis, pat izredzētos. Tie apgalvos, ka ir mesijas. Runa nav par vienu, bet daudziem, kas nāks ar savām taisnībām. Tādēļ Viņš nenošauc tikai vienu pretpēku vai konkrētu vārdu.

Te ir skaidrs, ka pravietojumi nav vienkārši piepildāmi vai savienojami lineāri ar kādiem, mūsaprāt, svarīgiem notikumiem. Te nav vieta aizrauties ar sazvērētības teorijām. Raksti ir skaidrojami ar Rakstiem, un ir jāsaprot laika konteksts. Jēzus skaidrojums ļauj redzēt, ka uzmanība ir jāpievērš Dievam, Viņa darbībai. Jo stāsts jau nav par mums, bet Dievu. Un Dieva nodoms ir glābt, ne pazudināt. Mesija bija sūtīts Israēlam. Tie Viņu noraidīja. Tādēļ mums ir cerība.

Meklēsim, kādas ir mūsu attiecības ar Dievu. Cik tālu Viņš ir mūsu dzīves Kungs. Kamēr karojam ar savām patiesībām, aizvietojam Dievu ar mūsu doktrīnām, daudzi iet pazušānā. Pravietojumu zināšanas nevienu nemaina.

Bībeles pravietojumi nav Dieva priekšzināšanu izrādīšana. Tie vairāk ir domāti apspiesto un nomākto iedrošināšanai.

Viņu (Lūkas 24: 25-27). Viņu sirdis un prāts atvērās, kad Viņš rādīja, kā visam jāpiepildās, kas ir rakstīts (Lūkas 24: 44 - 45).

Jēzus Kristus lietoja apokaliptiskos simbolus attiecībā uz sevi. Ļoti spilgti tas izpaužas kaut vai tajā, kā Jēzus lieto Daniela „Cilvēka Dēls” (65 reizes sinoptiskajos evaņģēlijos un 12 reizes ceturtajā evaņģēlijā). Tas ir apzīmējums, kas lietots Daniela 7:13-14. Jēzus lieto šo apokaliptisko izteicienu „Cilvēka Dēls” savā mesianiskajā kontekstā.

Faktiski Jēzus ienes šajā Mesijas titulā pilnīgi citu skaidrojumu, ne tādu kā Viņa laika biedri. Viņš rāda, ka Mesija ir nācis, lai kalpotu, un nevis, lai Viņam kalpotu (Mk 10:45). Šeit Jēzus identificē sevi ar cietušo Kalpu no Jesaja 53. nodaļas, kas mirs visu labā. Viņš kombinē šīs divas mesianiskās figūras vienā, un tas bija kas jauns. Paradokss jūdiem. Vēl lielāku izbrīnu izraisīja tas, ka namdara dēls sevi sauca par apokaliptisko Cilvēka Dēlu ne tikai savam laikam, bet pretendē būt tāds noslēguma tiesā (Mk 8:38; 13:26; 14:61-62).

Jēzus rādīja, ka Daniela 7.nod. pravietojums gaida gan savu nākotnes piepil-

tiecībā uz sevi un arī attiecībā uz Jeruzālemi un saviem mācekļiem. Piemēram: „Kad nu jūs redzēsīt izpostīšanas negantību stāvam svētā vietā, par ko pravietis Daniels sacījis - kas to lasa, lai uzmana -, lai tad tie, kas ir Jūdejā, bēg kalnos.” (Mateja 24:15-16)

Tas rāda, ka Daniela apokaliptiskā shēma par četrām viena otrai sekojošām pasaules impērijām, Bābeli, Medo-Persiju, Grieķiju un Romu, jābūt kā fonam Kristus nākotnes redzējumam. Tas liek saprast, ka Romas impērija, kas Daniela laikā valdīja pār Israēlu, piepildīja Daniela pravietojumu. Romas ģenerālis Pompejs 63. g. pirms Kristus pakļāva ebrejus Romai. Jēzus laika biedri uzskatīja, ka viņu tautas militārā uzvara pār Antiohu IV 164. g. pirms Kristus bija Dieva uzvara pār tempļa sagānītājiem, kas attēlota Daniela grāmatā no astotās līdz divpadsmitajai nodaļai. Farizeji Pompeja nāvē 48. g. pirms Kr. saskatīja Dieva triumfu pār svētās pilsētas sagānītāju. Jozefus, pirmā gadsimta jūdu vēsturnieks, uzskatīja, ka Daniela pravietojumi piepildīti tempļa izpostīšanā 70. g. pēc Kristus.

Kristus runā par to, ka pēc Viņa daudzi

Dievs maina.

Pravietojumi ir un paliek nozīmīga Svēto Rakstu daļa, un šajā īsajā esejā gribēju vērst uzmanību uz to, cik nozīmīgi ir pareizi pētīt Rakstus. Vēl ne mazāk nozīmīgi ir apustuļu skaidrojumus un pravietojumu pielietojums gan evaņģēlijos, gan Pāvila vēstulēs. Un kur tad vēl Atklāsmes grāmata!

Gribu atgādināt kādu jau Psalmos izsacītu atziņu gan par zemes ķēniņu un valdnieku centieniem, gan par tiem, kas aizraujas viņiem līdzīgi dažādos prātojumos: „Bet, kas debesīs valda, smejas, un Tas Kungs tos tur par nieku (Psalms 2:4).

Es paskaidrošu, ka es arī neesmu speciālists pravietojumu skaidrojumos. Šoreiz esmu atsaucies uz Hansu LaRondelu (*Hans LaRondelle*) un Žaku Djukānu (*Jacques B.Doukhan*), kuri ir iedziļinājušies šajos jautājumos un, manuprāt, spēj dot nopietnu pienesumu izpratnē par Bībeles pravietojumiem. Galvenās vadlīnijas ņemtas no grāmatas „Kā saprast Bībeles gala laika pravietojumus” (*Sarasota, FL, 1997.*).

Festivāli Cēsīs un Talsos par 8 veselības PRINCĪPIEM

Jūnijā notika Bērnu un pusaudžu festivāli “Varavīksne 7”. Šoreiz pakavēsimies atmiņās par šiem abiem festivāliem, tāpēc uzzināsim vairāku bērnu, vecāku un skolotāju pārdomas, kā arī aplūkosim bilžu galeriju. Sirsnīgs paldies skolotājiem, vecākiem un jauniešiem, kas piedalījās pasākumu noorganizēšanā.

Ogres draudzes bērnu at- sauksmes

Edgaram patika stacijas un bērnu priekšnesumi, kuri bija pirms teātra. Jauka, draudzīga atmosfēra un gards launags. *Ilona un Edgars no Ogres*

Liela pateicība visiem, kas organizēja un kalpoja šajā pasākumā. Bija interesanti un jauki. Paldies vārnām, viņas ir talantīgas bērnu vadītājas. *Kubiļus ģimene no Ogres*

Kristeram un Dārtai visvairāk patika sporta stacija, Raineram – atpūtas stacija un muguras masāža, bet mammai un tētim – veselīga uztura piramīda un ūdens stacija! Paldies par iedvesmojošajiem uzvedumiem, skanīgajām dziesmām un bērnu zīmējuma konkursu balviņām – krūzītēm! Organizatoriem liels paldies par brīnišķīgo dienu, un Dievam paldies par Viņa vadību it visā! *Graubu ģimene no Ogres*

Astrida Preiļauska, Dobeles draudze:

Visa nedēļa pirms bērnu festivāla bija auksta un vējaina, bet man bija pārliecība, ka sabats būs saulains. Jo zinu no pieredzes, ka Dievs atbalsta šādus pasākumus ar īpaši skaistu laiku. Nebiju kļūdījies, diena tiešām bija skaista.

Arī visi pasākumi bija izdevušies. Bērniem patika viss, gan priekšnesumi, gan bulciņu ēšana, gan stacijas. Vislielāko atzinību ieguva Anša izturī-

bas vingrinājumi. Kaut tādu būtu biežāk! Prieku sagādāja vārniņu interesantie izteicieni. Bērniem patika iespēja uzstāties un turklāt bez tekstu mācīšanās. Pateicība Dievam un visiem organizatoriem par lielisku kopā pavadītu dienu!

Tālāk divu meiteņu domas par festivālu, kuras piedalījās abos festivālos.

Lueta, Rīgas š.dn

Festivālā daudz kas bija interesants. Patikas visas pantomīmas, bet visvairāk Cēsīs no pantomīmām tā pantomīma, kur klauniņi baltām sejām ēda šokolādi. Vēl man patika Krā un Krū. Man palika žēl Krū, kad Krā viņam pārsprādzināja visus balonus. Talsos ļoti interesanta bija kustību stacija, kurā bija kārtīgi jāvingro. Vēl mani patika uztura stacija, kur bija lielā piramīda.

Beāte, Rīgas š.dn

Man ļoti patika Krā un Krū, kā viņi tur darbojās un ņēmās. Patika, ka Krū gribēja ēst lielo konfekti. Talsos bija interesantas pantomīmas. Patika pantomīma par veselīgu uzturu, kā arī, kur visi sporto, bet viens tik spēlē datoru, un arī tā, kur visi skrēja maratonu, un izturīgākie bija ūdens lietotāji, nevis tie, kas dzēra.

Talsu bērnu kopējā atsauc- me:

Ļoti patika, bija interesanti. Stacijas bija labi izdomātas, tēmas interesantas. Visvairāk patika ūdens stacija un atturības stacija. Patika kora dziesmas, jo īpaši tā, kur vajadzēja burkānu. Patīk Anitras skolotāja, kas ļoti labi prot mācīt bērnus. Visi bērni bija sajūsmā par teātri “Cimos pie vilka”. Pašiem bērniem patika arī uzstāties un rādīt pantomīmas. Visi zīmējumu konkursa dalībnieki bija sajūsmā par dāvanām – krūzītēm.

Ja tu vēlies smelt jaunu iedvesmu un spēku savai kalpošanai, tad nāc un piedalies konferencē!

Celies un spīdi!

BALTIJAS SIEVIEŠU KONFERENCE

Saulkrastos, viesu namā
"Minhauzena Unda"

2015.GADA 10.-13.SEPTEMBRIS

RAKVELA ARAISA

Konferencē galvenā runātāja
Ģenerālās konferences Sieviešu
kalpošanas nodaļas vadītājas
vietniece.

KLĀRA SANČESA - ŠŪTE

Transeiropas divīzijas Sieviešu
kalpošanas nodaļas vadītāja.

Kontaktpersonas mob.29869979, e-pasts maritel@inbox.lv

Rīko Septītās Dienas Adventistu Baltijas Īnija sadarbībā
ar Latvijas, Igaunijas un Lietuvas draudžu savienībām.

